يو بوډا مړي

Ketabton.com

ژباړن صالح محمد صالح

2004ز، 1382هـ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: يو بوډا مري

لیکوالان :: بېلابېل

ژباړن :: صالح محمد صالح

خپرندوی :: بېنوا فرهنگي ټولنه- کندهار

چاپشمېر :: (1000) ټوکه

چاپځی :: يونايټېډ پرېس- کوټه

چاپکال :: 1382ل/2004م کال

کمپوز/ ډيزاين :: د هوسۍ مجلې اداره

کمپيوټرچارې :: بېنوا فرهنگي ټولنه- کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ډالۍ:

درانه استاد جان محمد کاکړ ته، چې زړه يې د مينې او اخلاص سرچينه ده.

ښاغلي عبدالاحمد محمديار ته،

چې انساني لوېوالی يې

په لږو انسانانو کې پيدا کېږي.

په درنښت

صالح

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هانس بندر

زیارت ته سفر

ماشوم هانس، د پخلنځي پر مېز حیران ولاړ و. د کور نوکره "انا" يې د پتلون په گنډلو بوخته وه. پلار وپوښتل:

"کار دې نه دی تمام شوی. چې قهوه وڅښو؟."

انا ووېل:

"که هغه بد چلند دې نه و کړی، اوس به له وخته کار تمام و."

بیا يې کوټبندونه په لاس ټینگ کړل. ته وا غوښتل يې په دې ډول له هغوی څخه غچ واخلي.

هانس له مېز څخه لاندې خېز وواهه، تل يې هیله لرله، چې د چا له مرستې پرته، خپل بوټونه په پښو کړي.

نوي، هوسا- ژړرنگه او سلایي لرونکي بوټونه يې لرل، چې د گرځېدو په وخت کې به يې د جیر- جیر منظم اواز خپراوه.

انا، چې کله پیالې، چاینکه، ډوډۍ او مربا پر مېز کښېښگوده او د قهوې زړه زړه راکښونکی بوی هوا ته اوچت شو،مور راغله او ویې ویل:

"مور نن قهوه نه څښو."!

پلار چې له ډېره وخت د مېز تر څنگ ناست و، وپوښتل:

"ولې بایدقهوه ونه څښو؟."

مور ځواب ورکړ:

"د تاسف ځای دی، چې نه پوهېږې ولې؟"...

ان کله چې هنداري ته ودرېد او اوږده ستن يې له خولې څخه خپلو وېښتانو ته ننه ایسته، د څټ له لوري يې هم په څېره کې د ملامتۍ او منت حالت لیدل کېده. پلار د قهوې یو کوچنی غوړپ تېر کړ. انا چې له قهوې څخه منع شوې نه وه، په ارام خاطر د مېز تر څنگ کښېناسته او په پیاله کې يې ډوډۍ ننه ایستله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور، انا ته غږ کړل او د منقل خوا ته يې بوتله. د دېگ سرونه يې اوچت کړل، بيا يې ورته وويل چې غرمې او شپې ته باید څه پاخه کړي. وروسته يې زياته کړه:

"کېدی شي د شپې کور ته راشو."!

پلار په سرای کې و او د خپل پخواني تور موټر هنډل يې واهه. د موټر ماشين لا سوړ و، نو ځکه هر ځل به بيا مړ شو. د خپل تندي خولې يې وچې کړې او بيا په هنډل وهلو بوخت شو. کله چې يې د بېتابۍ له کبله ښکنځل وکړل، موټر چالانه شو.

مور په وروستۍ څوکۍ او هانس د موټر په مخکېني سيټ کې کښېناست. لاس يې گېر ته وروړ، انا له وره راووته او چغې يې کړې:

"هانس! خپله خولۍ دې هېره کړه."!

مور، پلار او هانس کرار له کوره ووتل او تش واټ ته ننوتل.

د جون د میاشتې سهار و، لمر لا نه راختلی،هغه غبار چې پر ويالې ليدل کېده، د اوبو له تگ سره يې يو شان تگ کاوه. د ختيځ خوا ته د پرتې غونډۍ له شا نه لمر په راختو و. په پيل کې يې کمرنگو طلايي وړانگو، وروسته يې سوځوونکې سترگې، سرې ځوراوه.

د لمر په راختو سره د هغه کلي اوسېدونکي چې دوی ترې تېرېدل، له خوبه پاڅېدل. غويان په ارامه له سړکه تېرېدل، اسونو به خپلو اوخورونو ته ځغستل، د لرگيو ابدانونه، چې له زنگ وهلو نلونو څخه ورته اوبه ورتلې، له ليرې ځلېدل.

چگرگې به د وزرونو په رپولو سره د موټرونو له څنگه تښتېدلې، خوبولو کارکوونکو به د اسانو، پسونو او غويانو رمې يوې خوا ته بېولې. د شنو دښتو تر څنگ ځنگلونو ادامه لرله او د صبر د ونو څوکو به د لمر وړانگې راخپرولې.

مور وويل:

"په حقيقت کې دا غوره نه ده چې موږ په موټر کې زيارت ته ځو، نور خلك په پښو روان دي، دوی ان له فولداو تسبورگ او کلن څخه په پښوراځي. اکثره له ځان سره صليب اوپوهه راوړي. ناروغان په تسکره کې انتقالوي. ان ځينې يې په خپلو بوټونو کې مېخونه او نخود هم اچوي."...

پلار وويل:

"پاخه نخود."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې وخندل. شپېلك یې وکړ او اکسلېټر ته یې نور زور هم ورکړ. د ساعت عقربې په یوه ساعت کې شپېته کیلومتره ښوول.

مور وویل:

"سره له دې ته پر معجزې باور نه لرې، خو بیا دې هم ښه وکړل، چې مور دې په موټر کې راوستلو، دا ښه کار و!. ښایې د دې کار له کبله په راتلونکي کې د خدای د مرحمت سیورې دربانديې خپور شي."

پلار وپوښتل:

"موخه دې کومه معجزه ده؟"

" -د مقدسې وینې معجزه"!

او مور په یوه داستان پیل وکړ، چې دشپې یې د خوب په وخت کې هانس ته هم کړی و.

شپږسوه کاله پخوا، د مذهبي مراسمو د ترسره کېدو په وخت کې د کشیش جام چپه شو او د شرابو پرځای د محراب پر لمن وینې روانې شوې وې. دوولس سر لرونکي نقشونه یې جوړ کړي وو. چې د هر نقش په سر کې اغزن تاج لیدل کېده، په ځانونو کې یې هم کتاني جامې.

پلار د شك په انداز وویل:

"یانې شپږسوه کاله پخوا؟"

" -کتاني جامې به چې په صندوقچه کې پټې دي، د زیارت په وخت کې ټولو ته وښیې."

د غونډۍ پر سر یوه کلا لیدل کېده، چې یو بیرغ یې پر سر په رپېدو و .

پلار وویل:

"دغه کلا د بزګرانو په جګړه کې ورانه شوه."

د غنمو کروندې د سرو ګلونو په جلوه کې ډېرې ښایستې ښکارېدې.

پلار زیاته کړه:

"دا زموږ د هېواد انبار دی. په ښوونځي کې یې ارو مرو دغه درس درزده کړی دی."

مور په ارامۍ سره د تسبیح دانې اړولې او تر شونډو لاندې یې دعا ویله. موټر په زیات شورماشور سره لار لنډوله. سړك کنډو کپر و، د موټر ټایرونو به د غویانو خوا ته ډېر کانې غورځول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر تر شا به د دوړو او خاورو لوېي څپې اوچتېدې اوپه لیرېو پرتو کروندو کې به خورېدې. پلار اړ شو چې موټر بیا ودروي. ماشن یې ګرم شوی و. کله چې یې د للېټر سر پرانیست، اېشېدلې اوبه یې پر لاسونو وشڅېدې. په غوسې سره یې وویل:

"لا حول والله."!

بیا یې د ځمکې او اسمان ستورو ته سپکې سپورې وویلې. مور نارې کړې:

"سپکې سپورې مه وایه! هیله کوم، مورږ زیارت ته روان یو."

لومړی برجونو ته ځیر شول. ښارګوټی پر غونډۍ اباد شوی و. د کورونو د بامونو له سره د کلیسا برجونه ښکارېدل.

مور وویل:

"اورشیلم هم باید همداسې وي."

" -که موټر په لار کې خراب نه شي، نو په پنځلسو دقیقو کې زیارت ته رسېږو. دغه ډول زاړه او کړوپ- کړوپ موټر ته دومره سفر ډېر زیات دی."!

مور تر شونډو لاندې دعا ویله او په ډېره مینه یې زیارت ته کتل.

پلار وویل:

"ډېر وږی شوی یم. هانسه! ته وږی شوی نه یې؟"

زوی یې هانس ځواب ورکړ:

"ولې نه! زه هم وږی یم."

مور له ساړه اه سره زیاته کړه:

"تاسې هم یوازې پر دنیایي شیانو فکر کوئ."

د ښاري کورونو له کړکیو څخه ژړ، سپین او شنه و سپین بیرغونه راځوړند وو.

پلار د (رایشزایفل) هوټل په وړاندې موټر ودراوه. د هغه او مور ترمنځ لفظي شخړه ولاړه شوه. خو اخر مور په نرمۍ سره وویل:

"ډېر ښه، اول زه ځم، بیا تاسې راشئ."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بيره له کوټې څخه کښته روانه شوه .

وړاندې تر دې چې د هوټل يو کارکوونکی له پخلنځي څخه راووځي، پلار اړ شو درې وارې ورنارې کړي. کله چې کارکوونکی ورته راغی. يوه پېغله وه، چې سپين ټوکر يې پر سينه تړلی و. پلار وويل:

"لکه چې دلته زيات خلك نه راځي."

" -تراوسه لا وختي دی. هغه کسان چې زيارت ته تللي، لا په کليسا کې دي."

پلار وويل:

"موږ هم د زيارت کوونکو له ډلې څخه يو، خو بيا هم دلته يو."

هغې ځواب ورکړ:

"له موټر سره زيارت ته تګ کوم ارزښت نه لري."

" -په دې خامو سړکونو کې له موټر سره تګ، له پياده تګ څخه دومره توپير نه لري."

هغې، په داسې لهجه چې غوسه ناکه غوندې وه، وپوښتل:

"د خوړو لپاره کوم څه راوړم؟"

" -هو! يو څه ډوډۍ او لږ شراب زما، د ليمو يوګېلاس جوس د دغه هلکي لپاره راوړئ."

" -کوم ډول يې غواړئ؟."

" -شنه يې."

هغه هم ننوتله او څه شېبه وروسته له دروازې څخه راووته. د پلار نظر په هغې پسې روان و. وروسته يې خپل زوی "هانس" ته وکتل او بيا يې وويل:

"ډېر وږی شوی يم."

"-زه هم وږی يم."

پېغلې ګېلاسونه او د ليمو جوس راوړل.

پلار وپوښتل:

"شراب مو په درد خوري؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"-زموږ مېلمانه خو یې زیاته ستاینه کوي."

"-باید وپوهیږئ چې زه هم شراب پېژندونکی یم."

بیا یې د شوخۍ په ډول هغه پر شا وټپوله.

کله چې هغه پر مېز باندې کاشوغې او پنجې سمولې، پلار په پرله پسې ډول ورسره خبرې کولې. غږ یې ډېر توند او مینه ناك و .

په لوښي کې څو ډوله غوښه پرته وه، چې د پیازو په ټوټو ښکلې شوې وه، قهوه یي رنګه ډوډۍ چې ټوټې- ټوټې غوڅه کړل شوې وه، په یوه بل لوښي کې پرته وه .

پلار په خوښۍ سره وویل:

"رښتیا چې ډېره خوندوره ده. تا ته هم خوند درکوي؟."

د هانس خوله ډکه وه. سر یې د رضایت د نخښې په توګه وښوراوه.

پلار، پېغلې ته مخ واړاوه او ویې ویل:

"رښتیا چې د دې ځای خواړه، د کور ترخوړو خوندور دي."

"-دارو مو شه."!

څرنګه چې هانس ته مور نژدې نه وه، چې منع یې کړي. نو غټې- غټې ګولې یې تېرولې، هانس یوغټ ټېغ وکښه، پلار او هغه پېغله لکه له ډېره وخته چې سره بلد وي، ویې خندل.

کله چې د خوړو لوښی تش شو، هانس په څوکۍ کې زانګو خوړل پیل کړل. پلار، دریېیم ګېلاس شراب راوغوښتل، په همدې حال کې یې د پېغلې مټ ونیو او هانس ته یې وویل:

"لکه چې ارام نه لرې، ښه نه ده چې یوازې ورشې؟."

" -هو"!

له دې سره هانس کوڅې ته ننوت. د کوڅې په پای کې د کلیسا اوچت دېوالونه سره یوځای کېدل .

له لیرې څخه د ارګ Orgue د الې نغمه اورېدل کېده. هانس خپله خولۍ هېره کړې وه، له خپله پلاره په دې شرمېده چې بېرته راوګرځي او خولۍ واخلي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې يې د هوټل ور پرانيست، هغه پېغله يې وليده چې د پلار څنګ ته يې ناسته وه. پلار يې يو لاس د هغې پر اوږه ايښی و. څرنګه چې دروازې ته يې شا وه، هانس يې ونه ليد. زيارت کوونکي له هغه واټ څخه راتلل چې څلورلارې ته غزېدلی و. مذهبي سندرې يې ويلې او په بيرغ يا صليب پسې به روان وو.

کشيش او د ماشومانو يوه ډله د کليسا مخې ته ګرځېده. يوه ړيږور سړي د عيسی مسېح په شان يو صليب پر اوږه اخيستی و.

نجونو، د وحشي ګلانو ګېډۍ په لاسونو کې نيولې وې.

هغو زيارت کوونکو چې له ښي لوري څخه راستنېدل، بېله سندره ويله، د کيڼ لوري خلکو به بېله. د کليسا د زنګونو اواز، د دوی پر سندرو سنګيني کوله. د کليسا له يوې دروازې څخه د موسيقۍ اواز هوا ته جګېده .

په هغه ځای کې چې زيارت کوونکي سره ويني، هانس يو ځای شو. د خلکو ډلې له ځانه سره کليسا ته ننه ايست .

د کليسا د ماشومانو ډلې په سپينو او سرو جامو کې شمعې په لاسونو کې نيولې وې، چې کله به يې يوې خوا ته وړلې، کله بلې خوا ته. درېيو تنو نورو يې بلې ډېوې نيولې وې، چې لوغړن دود يې ټوله کليسا ډکه کړې وه .

د کليسا تر ګونبدې لاندې توتکۍ، يوې او بلې کړکۍ ته الوتې راالوتې. د چغو اوازونه يې د خلکو په شورماشور کې ورکېدل.

خلکو به يو بل د محراب خوا ته، چې ډېرې شمې په کې بلې وې راکښل. شمعې د حرارت له کبله وېلېدې او د محراب پر لمن يې اوښکې شويېدې.

د شمعو په لړزانده رڼا کې د سپينو او سرو زرو صندوق ځلېده. لکه څنګه چې مور ويلي وو، د وينو نخښې په کې ترسترګو کېدې، خوسرونو د پېژندنې ورتيا نه لرله. بيا يې هم د معجزې په سترګه ورته کتل. د محراب تر څنګ به ورته په ګونډو شول. هغه صليب به يې مچ کړ، چې پر زينه به پروت و. کشيش په لوړ اواز دعا ويله:

"ای مقدسې او ارزښتناکې وينې."!

خلکو به په يوه اواز ورغبرګوله:

"زموږ ګناهونه راوبخښه."!

"-ای مقدسې او ارزښتمنې وينې."!

"-زموږ له ګناهونو راتېره شه."!

ټولو به د محراب خوا ته مخه کړه، د ورو او تنګو ځوکيو له منځه به تېرېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور هم د یوې څوکۍ څنګ ته ولاړه وه او شونډې یې رېږدېدې. هانس د مور په لیدو زیات خوشحالېده. څنګ ته یې ودرېده، مور یې څو دقیقې وروسته ورته متوجه شوه. تر لاس یې ونیو، لږه راټیټه شوه او ورته ویې ویل:

"د خدای درګاه ته دعا وکړه. ښایي پلار دې دروبخښي."!

هانس نه پوهېده، چې د الهي بخښنې مانا څه ده. ورو یې هغه دعا ویله چې ورزده کړې یې وه او یوازې ماشومانو به زمزمه کوله.

داسې دعا، چې د دې مکان او موقعیت په درد نه خوري. کله چې یې بیا دعا وکړه، خپل پلار او هغه پېغله ورياد شول. چې لا په هوټل کې ناست وو .

لویه ګناه یې کړې وه. دا خو یوازې د ده مور حق درلود، چې د پلار له غاړې یې لاسونه راچاپېر کړي. یوه شپه چې کله یې مور و پلار د خوب په خونه کې په شخړه لګیا وو، هانس له خوبه اوچت شو او هغوی یې په دې حالت کې لیدلي وو. خو که دغه دعا مو د مور په نیت د پلار مینه زیاتوي، دی حاضر دی، چې ویې وايي:

په خپل ماشومانه غږ یې د نورو په ملتیا دعا ویله.

"زموږ ګناهونه راوبخښه."

"زموږ له ګناهونو تېر شه."

پلار، د غرمې لمر ته د کلیسا په مخکې ولاړ و، خولۍ یې په لاس کې نیولې وه او موسکی و. مور وویل:

"اوه! نه پوهېږې چې څه ځیزونه دې له لاسه ورکړل؟"

پلار ځواب ورکړ:

"ما هېڅ شی هم له لاسه نه دی ورکړی، ځکه چې د مراسمو په پای کې په کلیسا کې وم او د خیر دعا زما په برخه شوه."

مور وویل:

"ښه شو، چې د خیر له دعا څخه خو برخمن شوې."

د کلیسا په وړاندې، پر چمن باندې خلك سره ناست وو، ښځو او ماشومانو خواړه خوړل او د جو د اوبو بوتلونه به یې پر سر پورته کول، ځینو پر سرونو دسمالونه تړلي وو، ځینو نورو چترونه خلاص کړي وو، چې وکړای شي په سیوري کې یې استراحت وکړي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار وویل:

"لکه چې هانس غواړي په بازار کې وګرځي."

"ــ دلته بازار شته؟"

"ــ هو! د زیارت بازار یې بولي. خوتر هغه وړاندې دې باید مور ډوډۍ وخوري؟."

مور وویل :

"ډېره زیاته وږې شوې یمه."

ټولو وخندل اود "رایشز ایفل" هوټل پر لوري روان شول، چې ډوډۍ وخوري. هغه پېغله چې مخکې یې پلار ته ډوډۍ راوړې وه، له یوه مېز څخه بل ته تله او له پلار سره یې د خبرو اترو وخت نه درلود.

د لمر وړانګې د پلورنځي تر څنګ ونو باندې لګېدلې. پلورونکي د (سګرېټو، دسکلو "دستکشو" جرابو او خولیو په پلورلو لګیا وو. له هېڅو څخه یې زیات مالونه راځوړند کړي وو او دوی هم په لوړو اوازونو خلك سودا ته هڅول).

پلار وپوښتل:

"غواړې چې یوه کجاوه درته رانیسم؟"

مور وویل:

"نه! زیاته مننه."

دېګونه یې سره اوډلي وو. منګي، غابونه (قابونه) او سګرېټدانۍ یې چې ښې ډېزاین شوې وې، څنګ تر څنګ ایښوول شوي وې. رانیوونکو د بازار په تنګو کوڅو کې غابونه (قابونه) اوچتول، ښه به یې کتل، بیا به یې پیسې ورکړې او تر بغل لاندې به یې نیول .

پلار پوښتنه وکړه:

"یو لوی غاب (قابونه) درته رانیسم؟"

مور وویل:

"نه، مننه"!

په یوه ځای کې شمع او نور سپېڅلي توکي پلورل کېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه بل پلورنځي کې سپېڅلي سماوارونه هم پلورل کېدل، چې دوولس سرلرونکي رنګونه پرې انځور شوي وو.

پلار وپوښتل:

"یو یې درته رانیسم؟"

"_هو! یو نه، بلکې دوه. یو باید انا ته رانیسو."

" _بل څه هم غواړې؟"

څرخېدونکې زانګو څرخېده، ماشومان پر ابلقو لرګینو اسونو سپاره وو او څرخېدل. پلار هانس ته مخ راواړاوه او ویې پوښتل:

"پر اس سپرېږې؟"

هانس وویل:

"پر اس؟ پر سره اس؟"

کله چې هانس پر اس سپور و، مور و پلار ورته لاسونه ښورول .

"سر دې پرله څرخي؟"

" _نه هېڅکله نه"

ماشومانو کاغذي چرګان، پایپونه او کاغذي ماران پوکل، په شېریني پلورنځي کې بېلابېلې شېرینۍ خرڅېدې.

پلار وپوښتل:

"کوم ډول شېریني دې خوښېږي؟"

هانس وویل:

"هغه په پاکټ کې چې ده."

پلار، هغې پېغلې ته مخ واړاوه، چې د مېز تر شا ولاړه وه:

"احمقانه ده، څه وکړو، یوه شېرني خو ورکړه."

مور وویل:

"ان شا الله چې پښېمانه کېږې به نه"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پاکټ کې څو ډوله خواږه وو، د پاکټ پر مخ د ساعت انځور و، چې ستنې یې انځور شوې وې. هانس وپوښتل:

"څو بجې دي؟"

پلار ساعت ته وکتل او ویې ویل:

"اووه بجې! خو ستا ساعت پنځه ساعته وړاندې دی. په اوو بجو کور ته رسېږو؟"

مور د زیارت سړك ته وکتل. د کلیسا برجونه د غونډیو تر شا پټېدل، مور وویل:

"ډېر په زړه پوری او ښه سفر و."

د لمر سترګه چې نیمایي یې تیاره شوې وه، د سړك د پای په برخه کې په ډوبېدو وه.داسې ښکارېدل، لکه پلار چې موټر د لمر خوا ته ځغلوي.

د غنمو له کروندې څخه توده هوا جګېده، خو د ونو سیورو، چې پر واټ خپاره وو، هوا سړوله. له لیریو پرتو چمنونو څخه غبار جګېده.

پلار وپوښتل:

"کوم شي اور اخیستی؟"

دریېو واړو بوی- بوی کړل. موټر یې یوڅه کرار کړ، دومره چې انسان ورسره ځغستلای شوای.

پلار وویل:

"هېڅ هم نه دي"

بیا یې د موټر سرعت زیات کړ.

مور، مخ واړاوه او زیاته یې کړه:

"ولې دې خولۍ نه پر سر کوې؟"

هانس وویل:

"باد مې خوښېږي"

" ـــوالګی به دې ووهي"

پلار، په امرانه انداز وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خولۍ دې همد اوس پر سر کړه"!

هغه کلا چې د بزګرانو په جګړه کې ورانه شوې وه او د سړك په بله غاړه کې پرته وه، سمه دمه ښکارېده. د بيا ستنېدو لار په چټکۍ سره ووهل شوه. ځکه چې اوس يې هرڅه ښه پېژندل.

مور وويل:

"يو څه کرار شه، ښه نه ده چې بيړه وکړې، د خوړو د جوړولو لپاره مې انا ته د اړتيا وړ ټول شيان سپارلي دي."

پلار ځواب ورکړ:

"فکر کوم چې د ډوډۍ خوړلو په وخت کې به ورسېږو، ښه ډوډۍ به تياره وي؟"

"_د لوبيا قورمه او"...

پلار وويل:

"ان شا الله چې انا به دېګ نه وي سوځلی"

لمر په چټکۍ سره ډوبېده او هغې سکې ته ورته و، چې په اسمان کې ورکېده. د اسمان له بلې څنډې سپوږمۍ راختله او د کنګل يوې ټوټې ته ورته وه، چې نيمايي لمر روښانه کړې وي. کله چې موټر په لوړ واټ کې په خوځېدو و، ناڅاپه يې له ماشين څخه زيات توښ (غبار) رااوچت شو. پلار برك وواهه او له موټره بهر ووت. د موټر بانټ يې اوچت کړ. ويې ليدل چې اور، ټول ځايونه نيولي دي.

پلار چغې کړې:

"دباندې ووځئ، دباندې"!

مور او هانس راووتل او يوې کندې ته يې ځانونه واچول. په دې وخت کې له ماشين څخه دوه پرله پسې اوازونه اوچت شول. بيا ترې تور لوګی اوچت شو.

تر اورونو لاندې د للبټر د اېشيدنې اواز اورېدل کېده. پټرول او موبلايل ځاځکی ځاځکی پر ځمکه څڅېدل. د اور لمبو په ځاځکو پسې حرکت کاوه او تر ستونې يې تېرول .

مور پر پلار نارې کړې:

"مورږ بايد څه وکړو؟ څه کولای شو؟"

پلار لاسونه اوچت کړل، کرار يې راکښېته کړل او ويې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هیڅ"!

په دې نږدې ځایونو کې اوبه نه شته، که وي هم نتیجه یې نه ورکوله. ټانکي چاودېدلې وه .

مور بیا ناري کړې:

"اوه خدایه! اوه خدایه"!

پلار وویل:

"مورې یوازې کولای شو ودرېږو او ننداره وکړو. رښتیا، هانسه! دا ښایسته سوځېدنه نه ده؟"

لمبې شنې او ژړې وې. د مني د وښو د لمبې غوندې یې تودوښه لرله. د حرارت له کبله د موټر هنداري ماتې شوې او پر ځمکه تویې شوې. اور د موټر منځ ته لار وموندله.

مور وویل:

"هغه ښایسته توشکې"!

پلار ورزیاته کړه:

"نوی موټر رانیسو"

مور وپوښتل:

"کور ته به څنګه ځو؟ هوا تیاره کېږي"

"ـــکور ته؟ ګوندې کوم موټر له دې ځایه تېرشي او مورږ له ځانه سره بوځي. خو که له دې لارې کوم موټر تېر شي."

پلار د موټر شا و خوا وڅرخېد. ویې خندل او ویې ویل:

"اوس مو د دې پېښې زیارت هم وکړ"!

پلار، د مور څنګ ته ودرېد، لاسونه یې د هغې له غاړې چاپېر کړل، کله چې بېرته د موټر خوا ته لاړ، مور په ارامۍ سره هانس ته وویل:

"پلار دې نورې ښکنځلې نه کوي. دا د زیارت تاثیر دی، د الهي بخښنې اغېز دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژباړې نېټه:1381ل کال- سلواغه

کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلاسکو ایبانز

سیند

د شپې دوې نیمې بجې به وې چې چا د جونګړې لـه شا څخه غږ کړل:

انتونیو ! – انتونیو!

انتونیو لـه کټ څخه اوچت شو. د هغه ګاونډی چې هر وخت به لـه ده سره د کبانو ښکار ته روانېده، ورپسې ورغلی و. اوس هم سیند ته د تګ وخت و.

هغه شپه انتونیو لږ ویده شوی و. د شپې تر یوولسو بجو یې لـه خپلې مېرمنې سره خبرې اترې کولې. خوارکۍ "روفینا " هم د مار غوندې پر کټ اوښتله رااوښتله او د تل په شان یې سوچ کاوه چې څنګه به خپل ژوند ښه کړي. د خاوند د کاروبار خوند یې نه و. په ټول دوبي کې یې یو کب هم نه و نیولی. تېر کال د مدیترانې په سمندرګي کې کبان زیات وو. هر ښکاري به دوه درې سوه کبان نیول، پر دوی باندې د باران په شان پیسې اورېدلې، هغه کس به چې د انتونیو په شان عیاشي نه کوله، ځان ته به یې یوه وړه بېړۍ را نیوله او ځان به یې د نورو لـه مزدورۍ څخه ژغوره .

اوس بندر لـه بېړیو ډك شوی و، بېړۍ بېخي زیاتې شوې وې، خو د کبانو درك نه و. د کب نیوونکو په لومه کې به یوازې لوخې بندېدې. د دوی په دېګونو کې به هېڅ هم نه وو. داسې ښکارېدل چې هغه کال، لویو کبانو بل لوری نیولی وي، هېڅ کب نیوونکي ته هغه کال دا ویاړ نه و په برخه شوی، چې لږ تر لږه یو لوی کب ونیسي .

روفینا په خواشینۍ او نهیلۍ کې ډوبه وه. په کور کې یوه انه هم نه وه. دا ډېر وخت کېده چې د نانوای او بقال پوروړې وه.

یوه سپین سترګې وزګاره ماښو (بېړۍ چلوونکي) سینیور توماس به په یوه لویه چغه ټول کلی خبراوه، دوی ته به یې ګواښونه کول او خپلې هغه پیسې یې غوښتې چې انتونیو د بـېړۍ جوړولو په وخت کې ځنې پور کړې وې. دغې وړې او ښکلې بېړۍ د دوی ټوله شتمنې تر ستونې تېره کړې وه.

انتونیو جامې واغوستلې او خپل نهه کلن زوی یې، چې په سیند کې به یې د مشرانو په څېر کار کاوه، راویښ کړ.

روفینا، پرته لـه دې چې لـه ځایه اوچته شي، ورو وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ګونډې نن بخت ستاسو سره ياري وکړي ! د خوړو غوټه په پخلنځي کې ده. پرون بقال غوځ انکار وکړ، هغه نور پور نه راکوي... خدايه ! څه سپی ژوند مو دی."

انتونيو وويل:

"ښځې ! غلې شه ! که سيند بېرحم دی، خدای خو رحيم دی. ځينو کب نيوونکو ويل چې پرون يې نوي، نوي کبان ليدلي، يو لوی کب زموږ د څو ورځو لپاره بس دی."

په دې وخت کې کب نيوونکي په خيال کې يو لوی کب انځور کړ، چې د نورو کبانو لـه ډلې بېل شوی او د تېر کال د اوبو ځای ته راغلی دی.

کوچني انتونيکو ځان تيار کړی و، په داسې حال کې چې د ده همزولي ماشومان په لوبو بوخت وي او دی په ډوډۍ پسې وځي، زيات مغرور و. د خوړو غوټه يې په شا کړه، د لويو کبانو د نيولو لپاره يې په ځولۍ کې لږ کوچني کبان اچولي وو، چې بيا يې په چنګك کې بند کړي. ځولۍ يې هم په لاس کې واخيسته او روان شول. ګاونډيانو بادبانونه غوړولي او په بېړۍ کې دوی ته په تمه وو .

خـلـکو سـيند تـه ودانـګل. د شپې په تياره کـې ځراغونـه بلېدل، په اوبو کې د خلکو انځورونه په لړزېدو وو، د کبانو تورونه د بېړيو لـه څنډو سره لګېدل، د رسيو د غږ، غژ آوازونه اوچت وو، بادبانونه به پورته کېدل او د باد په وړاندې به په ناز، ناز رپېدل.

د کلي ورو سپينو کورونو چې، خلکو د دوبي د تېرولو لپاره جوړ کـړي وو، د سيند تر څنډو ادامه درلوده. د لويو-لويو کورونو کړکۍ به روښانه وې، تابه ويل اور په کې بل دی. سره او سپينه رڼا به يې پر سمندرګي خپرېده. دا د کازينو ودانۍ وه. انتونيو په کرکه وروکتل او ويې ويل :

"شتمن خلك شپې داسې تېروي ! قمار وهي، خپلې پيسې اور ته اچوي. دوی بايد هېڅ وخت د روزي ګټلو لپاره تر سپېدو وړاندې لـه خوبه ونه پاځي."!

انتونيو بېره لرله او ويل به يې : ژر شئ ، ژر شئ ! و ګورئ څومره ګڼه ګوڼه ده.

کب نيوونکو رسۍ کش کړې، بادبانونه کرار لوړ وخوځېدل، باد په کې ځای ونيو او په رپېدو شول. څه شېبه مخکې بېړۍ ورو روانه وه او څپې يې غوځولې، خو کرار، کرار ګړندۍ شوه او د سيند منځ ته يې لار اواروله.

د دوی په وړاندې د شپې تور حجاب خپور و، چې يوازې د ستورو په کمرنګې رڼا روښانېده، د دوی شا و خوا وړې بېړۍ چې تېرې ځوکې يې لرلې، د ناپېژندويه موجوداتو د سيورو غوندې روانې وې.

ګاونډي افق ته وکتل او زياته يې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"انتونیو ! د باد لوری بدلېږي."

"ــزه یې هم وینم."

"ــلکه چې هوا توپاني کېږي".

"ــپروا نه کوي ! همدغه لوری وساته، چې لـه دغو بېړندوکو خلکو څخه لیرې شو."

د دوی بېړۍ، د دې پر ځای چې د نورو په شان د ساحل پر لوري روانه شي، خپله لار ونیوله. سپېدې و چاودېدې، د لمر سترګه د اور د یوه لوی غونډاري په شان په اوبو کې ځلېده، څپې د اور د لمبو غوندې ځلېدې. انتونیو د ګاونډي شاته ناست و، ماشوم هم په ځیر سره سیند ته کتل. د بېړۍ لـه هر لوري څخه سیند ته چنګکونه ځوړند شوي وو. کله- کله به د چنګك رسۍ په لړزېدو شوه، یا به یو کوچنی کب لوړ غورځېده او په هوا کې به ځرخېده....وړو کبانو د ښکار خواړه په غاښول، خو دوی ته به غټ او مناسب کب په لاس نه ورته.

څو ساعته تېر شول، بېړۍ وړاندې تلله، کله به یوې خواته کږه شوه، کله به یې مخامخ پر څپو ور دانګل او سره سینه به یې ښکاره شوه. هوا توده شوه. کوچنی انتونیکو به تل د بېړۍ خونې ته ورننووت او لـه بوشکې څخه به یې اوبه څښلې.

د سهار لس بجې به وې، چې ساحل ګردسره لـه سترګو نهام شو، یوازې په هغو لیریو کې د نورو بېړیو بادبانونه د سپینو خیالي کبانو د وزرونو په شان ښکارېدل.

ګاونډي وویل:

"انتونیو ! غوږ کښېږده ! خوښه دې نه ده چې "اوران" ته لاړ شو ؟ دلته خو کبان نه شته او زموږ تم کېدل هم کومه ګټه نه لري."

انتونیو د بېړۍ لوری بدل کړ، پرته لـه دې چې ساحل ته نژدې شي، پر هماغه لوري روان شو. وروسته یې په خوښۍ سره زیاته کړه:

"راځئ د غرمې ډوډۍ و خورو ! ملګریه ! د خوړو غوټه راوړه، دلته دې پام وي چې کبان څه وخت د ښکار خواړه خوري."

د هر چا د غرمې ډوډۍ ، یوه ټوټه ډوډۍ او یو پیاز و....

په دې وخت کې باد توند شو، بېړۍ په څپو کې کښته او پورته کېده. ناڅاپه د انتونیکو د چغې اواز پورته شو:

"بابا ! هله هله هغه دی یو کب ! ډېر لوی هم دی."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ او د پیازو ټوټې د ببرۍ پر سینه توېې شوې، سرېو د ببرۍ لـه څنډې سرونه وغزول. په رښتا چې یو ستر او غوړ کب په ناز- ناز د ببرۍ خواته را روان و. توره او ځلېدونکې ملا یې په اوبو کې ښکارېده. دی به حتمًا هماغه کب و، چې ډېرو کب نیوونکو یې تل په اړه خبرې کولې.

دغه لوی کب په پستو حرکاتو یوه او بل لوري ته کرېده، کله به د ببرۍ په یوه خوا کې څرګند شو، کله به هم د اوبو په منځ کې ورك شو او یو ګړی وروسته به بیا و لیدل شو.

انتونیو لـه خوښۍ او تلوسې څخه سور اوښتی و، د کب نیونې رسۍ یې، چې د بټې ګوتې په اندازه یو کب یې په چنګك کې بند کړی و، اوبو ته خوشې کړه.

ناڅاپه د ببرۍ په شا و خوا کې یو ګرداب جوړ شو، ببرۍ لړه کړه شوه، ته وا چا لاس ورغزولی او هڅه کوي، پر بل مخ یې واړوي. ببرۍ لړزېده. اوازونه ترې پورته کېدل او تا به ویل د دوی لـه پښو څخه تښتي... ببرۍ یو تونډ ټکان وخوړ، خو بېرته په څپو کې روانه شوه.

د کب نیونې رسۍ چې ټینګه تړل شوې وه، سسته شوه، چنګك یې راکش کړ، که څه هم ډېر ټینګ یې تړلی و، خو کب په خپلو غاښونو مات کړی و.

ګاونډي په خواشینۍ سره سر وښوراوه او ویې ویل:

"انتونیو ! موږ ددې کب دښمنان کېږو نه، پرېږده لاړ شي، د خدای شکر پر ځای کړه چې یوازې یې چنګك و ژووه او مات یې کړ. نژدې وو چې ببرۍ پر بل مخ واړوي."

خو د ببرۍ خاوند چغې کړې:

"ته وایې چې دومره لوی کب پرېږدو ؟ ته یې په ارزښت نه پوهېږې ؟ نه ! تو لعنت دې وي پر شیطان ! باید ونه ببرېږو، باید ویې څارو او ورپسې شو."

د ببرۍ لوری یې بدل کړ او هغې خواته یې روانه کړه، چې کب تللی و. د کب نیونې په چنګك کې یې څو واړه کبان بند کړل او اوبو ته یې خوشې کړ. انتونیو پرته لـه دې چې د ببرۍ څنډه پرېږدي، یوه تېره نېزه په لاس کې ونیوله.

د چنګك رسۍ بیا و ښورېده، چې ببرۍ یې هم و لړزوله، د قرچ، قرچ یو ګواښوونکی اواز ترې اوچت شو، دا ځل د کب په خوله کې چنګك بند شوی و، د خپل خلاصون لپاره یې هڅه کوله، ببرۍ یې د ځان خواته راکشوله، پر څپو یې یوه لېونۍ نڅا پیل کړه. تا به ویل چې د سیند اوبه اېشي، یوه خړ رنګه ګرداب، ځـګ لرونکې او غوسه ناکې څپې شا و خوا ته پاشلې. سیند خروښېده، داسې برېښېدل چې تر اوبو لاندې دوه لوی موجودات د ژوند او مرګ پر سر جګړه کوي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ببرۍ داسې کړه شوه او پر بغل واوښته، چې تا به ویل چا په لوی لاس کړه کړه.اوبه د ببرۍ منځ ته ورغلې او تر نیمایي ډکه شوه، یوه توند ګوزار کب نیوونکي لـه پښو وغورځول:

انتونیو د ببرۍ څنډه خوشې کړه، نژدې و سیند ته و لوېږي. خو په دې وخت کې یې یو آواز تر غوږ شو او لـه دې سره جوخت ببرۍ سمه شوه. کب، د کب نیونې رسۍ وشکوله. کب ببرۍ ته نژدې وګرځېده او په خپله شفافه لکۍ یې ځګ لرونکې څپې شا و خوا ته پاشلې.

انتونیو وویل:

"غله ! اوس نو نه شې کولای راڅخه و تښتې."

ته وا لـه یوه لوی دښمن سره مخ وي، تېره نېزه یې په زوره د کب خواته ګوزار کړه، اوسپنې د کب سرېښناکه او نرم پوست څیرې کړ او د کب په بدن کې ننووت. څپو د وینو رنګ خپل کړ. تپې کب د ډبرې په شان د اوبو تل ته کښته شو او په هغه ځای کې د وینو لیکې تر سترګو کېدې چې پورته راختې.

انتونیو یوه اوږده ساه واخیستله. ملګرو ته یې په غور سره و کتل، یوې معجزې ژغورلي وو. که دغې پېښې، چې یوازې څو ثانیې یې دوام وکړ، نور دوام هم کړی وای، نو ټول به اوس د سیند په تل کې پراته وو. کب نیوونکي د ببرۍ لندې سینې ته وکتل. ګاونډي چې د ببرۍ پر دېوال نښتی اورنګ یې ګردسره الوتی و، وویل:

"ما فکر کاوه چې کار به مو تمام وي! څومره اوبه مې تېرې کړې، لغتي کب"!

بیا یې انتونیو ته و کتل او و یې ویل:

"خو افرین ! ښه نښان دې وواهه، اوس به د اوبو پر سر راشي، ته به یې وینې"....

انتونیو و پوښتل:

"هلك چېرې دی؟"

د پلار په اواز کې د خواشینۍ ازانګه ویده وه، شونډې یې په رپېدو شوې. ته وا د خپلې پوښتنې لـه ځواب څخه وېرېږي. ماشوم په ببرۍ کې نه و، انتونیو په دې هیله چې خپل زوی د ببرۍ په وړه خونه کې ومومي، وړې خونې ته ودانګل، اوبه یې تر زنګنو پورې رسېدې. باید د ببرۍ اوبه یې تشولای. خو، هغه وخت ددې کار نه و، په تیاره کې یې په بیړه وړه خونه و لټوله، خو د اوبو لـه بوشکو او نورو سامانونو پرته یې نور څه ونه لیدل. د لېونیو په شان یې بهر ته منډې کړې:

ګاونډي ایله اوس خبر شو، لاسونه یې وخوځول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی خو لـه ژوند او مرگ سره دومره فاصله نه درلوده. خامخا به ماشوم د ناڅاپي گوزار لـه کبله بېسده شوی او بیا به تل ته تللی وي.

کب نیوونکي دغه اندېښنه په زړه کې پټه کړې وه او غلی و. هغلته لیرې چې نږدې و د سیند څپې ببړۍ تر ستوني تېره کړې، پر اوبو کوم څیز برېښېده.

انتونیو چغې کړې:

"هغه دی، هغه خپله دی"!

ځان یې اوبو ته واچاوه او په ټول ځواك سره یې د هغه شي پر لوري لامبل پیل کړل.

گاونډې په بېړه بادبان راکښته کړ.

کله چې بدمرغه پلار ډاډه شو چې هغه تور شی یوازې د انتونیکو یو بوټ دی، چې څپو د سیند منځ ته غورځولی، ناڅاپه یې ځواك ختم او غړي یې بې سېکه شول. په چغو یې ځان د څپو لـه حملو څخه ژغوره او هڅه یې کوله چې ډېر ژر د سیند تر زیاتي برخې واوړي. خو شا و خوا یې یوازې اوبه وې، یوازې یې په سیند کې ببړۍ لیده، چې دده پر خوا را روانه وه....

ناڅاپه د اوبو لـه منځه یو تور شی، چې په وینو لړندو څپو کې تاوېده را تاوېده، را بهر شو. دغه شی مړ کب و.... دغه ښکار انتونیو ته گران پرېوتی و. خپل یوازېنی زوی کوچنی انتونیکو یې د هغه لـه کبله لـه لاسه ورکړی و. ای مهربانه خدایه ! ایا یوه ټوټه ډوډۍ باید په همدومره بیه تر لاسه شي؟ انـتونیو تر یوه ساعته زیـات پـه سیند کې و. په پرلـه پسې ډول یې لامبل او په خپلې ورکې پسې گرځېده. د هرې څپې د غږ په اورېدو به یې گومان کاوه چې همدا اوس به یې د زوی مړی د اوبو سر ته رابهر شي. هره شېبه یې گومان کاوه چې د انتونیکو مړی به د اوبو په منځ کې، ده ته نږدې کښته پورته کېږي. خو تورو او تیارو څپو به تېر ایست.

انتونیو غوښتل په سیند کې پاتې شي او لـه خپل زوی سره یو ځای ومري، خو ملگري لـه اوبو څخه راوایست. د ببړۍ په منځ کې یې څملاوه او ویې پوښت:

"انتونیو ! څه باید وکړو؟."

انتونیو ځواب ور نه کړ.

"گرانه دوسته ! ځان باید لـه منځه یو نه سې. زموږ ژوند همداسې دی، بله چاره نه شته. ماشوم په سیند کې ورك شو، زموږ نیکونه او پلرونه هم همدلته مړه شوي او موږ به هم یوه ورځ همداسې، همدلته مرو.!

خو ژر یا وروسته کوم توپیر لري ؟ اوس باید کار بشپړ شي. هېره دې نه شي چې موږ نېستمن او تشلاسي خلك یو."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې په دوو تناوونو کب وتاړه او په بېړۍ پسې یې ټینګ کړ. په بېړۍ پسې د وینو یوه لیکه جوړه شوه. باد لـه مخامخ لوري لګېده، بېړۍ درنه شوې وه او په سختۍ سره وړاندې تله. بېړۍ چلوونکي او ګاونډي د بېړۍ د اوبو په تشولو لاس پورې کړ، ته وا دغه لویه بدمرغي یې هېره شوې وي. په دې کار سره بېړۍ نوره هم ګړندۍ کېده. ستونزمن کار، انتونیو ستړی کړی و، کنګس و. خو په پر له پسې ډول یې تر سترګو د اوښکو څاڅکي بهېدل او په بېړۍ کې لـه راغونډو شویو اوبو سره ملګري کېدل، وروسته د انتونیکو قبر ته تویېدل!

کله چې بېړۍ لـه اوبو څخه تشه شوه، په بیړه روانه شوه، نور نو د ډوبېدونکي لمر په رڼا کې سپین کورونه او د ساحل بل لوری ښکارېده.

دغې سپېرې منظرې د انتونیو درد او وېره نوره هم زیاته کړه. لـه ساړه اّه سره یې وویل:

"زما مېرمنې روفینا ته به څه وایم، هغه به څه وایي؟"

لـه مېرمنې سره د چلند اندېښنې د هغه پر اندام لړزه خپره کړه. دی هم د نورو زورورو خلکو په شان په خپل کور کې یوازې د یوه غلام غوندې و.

د مازیګري باد، خوندوره نڅا پر سیند خپرېدله، هغه باد چې د ساحل لـه لوري لګېده، د ځینو شتمنو او بډایو خلکو سندرې، د تهنیت د درود په شان پر سیند خپرېدې. د "کازینو" د سـاحـل پـر مـخامـخ د سندرغاړو یوې ډلې سندرې ویلې. د ساحلي واټونو په بهیر کې، چې شا و خوا یې ونې ولاړې وې، وربښمین چترونه، ښایسته خولۍ، د کلیوالو سپین او روښانه کالي، لـه لیرې د تسپو د رنګینو دانو غوندې ښکارېدل .

ماشومانو په سپینو جامو کې هرې خواته ځغستل، توپبازي یې کوله، یا به په نڅا- نڅا سره راتاوېدل او بیا به سره یو ځای شول.

ساحل ته نژدې، کب نیوونکو ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه، د دوی تېزبینو سترګو، دا اټکل کولای شوای، چې د انتونیو بېړۍ څومره ارزښتناك ښکار په ځان پسې راکاږي. خو انتونیو یوازې یو کس لیده. هلته یوه دنګه ښځه ولاړه وه، چې سر یې لوڅ و او باد یې لمن ښوروله.

بېړۍ ساحل ته ورسېده. د خوښۍ چغو او ولولو یې هر کلی وکړ. هر چا غوښتل چې لوی کب لـه نژدې څخه وګوري. د انتونیو ښکار ته حسودې او رخه ګرې سترګې وګنډل شوې .

د نېستمنو خلکو ماشومان چې شوړېدلي کالي یې وو، سور رنګه اوبو ته واوښتل، چې د کب لکۍ په لاس کې ونیسي.

روفینا د خپل خاوند خوا ته وکتل چې سر یې لاندې اچولی و او د نورو کب نیوونکو مبارکیو ته یې غوږ نیولی و، ویې پوښت:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هلك چېرې دی ؟ زموږ ماشوم چېرې دی؟"

سړي خپل سر نور هم کښته و نيو، د خپلو اوږو تر منځ يې کښېکاږه، ته وا غواړي چې په ځمکه کې ننوځي او ورك شي، نه شی ووينې، نه يې واوري. خو روفينا بيا وويل:

"نو انتونيکو چېرې دی؟"

هغې بيا خپلې سرې او راوتلې سترګې د خپل خاوند په څېره کې وګنډلې، لـه ګرېوانه يې و نيو او په خپل ټول قوت سره يې ټکان ورکړ، خو څه شيبه وروسته ناڅاپه تر شا لاړه، لاسونه يې سيده کړل او په نهيلۍ سره يې يوه لويه دردناکه چغه وکړه:

"يا عيسی بن مريمه ! زما انتونيکو ډوب شو ! مړ شو ! په سيند کې پاتې شو"!

آخر خاوند يې، په داسې حال کې چې ژبه يې بنده، بنده کېده او په سختۍ سره يې توري په خوله راوړل، وويل:

"هو ګرانې مېرمنې ! زموږ ماشوم ډوب شو، لکه څنګه چې نيکه يې ډوب شوی و او زه هم ډوبېږم. د سيند څپو هغه تر ستوني تېر کړ. سيند موږ ته روزي راکوي. دی هم په موږ تغذيه کېږي. چاره څه ده ؟ ټول د دې لپاره دنيا ته نه راځي، چې واکمن شي."

ژړا يې په ستوني کې غوټه شوې وه، تر سترګو يې د اوښکو سېل روان و. خو ښځې ورته غوږ نه و نيولی، بلکې په ډېره خواشينۍ او نهيلۍ سره پر ځمکه اوښتله- رااوښتله، خپل پرېشانه وېښتان يې راکشول او په نوکانو يې مخ شکاوه، په ژړا- ژړا کې به يې ويل:

"زما زوی انتونيکو"!

ګاونډيانو او د کب نيوونکو مېرمنو، د روفينا خواته وځغستل. څه لـه پاسه ټول يې لـه دغه ډول مصيبت او غم سره مخ شوي وو....په خپلو قوي لاسونو يې هغه لـه ځمکې راپورته کړه او کور ته يې بوتله.

يوه کب نيوونکي انتونيو ته چې نه يې شول کولای د ژړا مخه ونيسي، يو جام شراب ورکړل. ګاونډی چې په عادي ځانپالنه کې ډوب و، لـه پېرودونکو سره د کب پر سر په چنه وهلو لګيا و....

لمر لوېدلی او سيند طلايي رنګ خپل کړی و، څپو ځان لـه ساحل سره واهه او يوه دردناکه زمزمه يې اوچتوله. د يوې بدمرغې مور د چغې اواز، چې د زوی تر مړينې وروسته د لېونتوب تر پولې کښل کېده، اورېدل کېده، چې د نورو کب نيوونکو د مېرمنو آوازونو يې هم ملګرتيا کوله:

"انتونيکو زويه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نېکمرغه خلك په ښکلو او پاکو جامو کې تر ونو لاندې گرځېدل راگرځېدل، په کړس- کړس به یې خندل. آن دې ته هم متوجه نه شول چې دوی ته نژدې څومره لویه بدمرغي پېښه شوې ده، د دوی غمیزې او نېستۍ ته یې یو نظر هم وا نه چاوه.

د سندرغاړو سندرو د سمندرگي پر مخ نڅا کوله او په خپل شهوتبارې بنې سره یې د سیند ابدي ښایست زیاتاوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویکتور هوګو

خواران

یوه توره توپاني شپه وه. د رود ترخنګ په زاړه او ځانته کور کې، چې منځ یې لږ څه تت ښکارېده، یوه خوا د کبنیونې جال پر دېواله راځوړند و، بل خوا پر کټ پنځه ماشومان تر برستنې (تلتك) لاندې ویده وو. د منقل سره او رېږدېدونکې رڼا پر چت خپره وه. د ماشومانو مور چې د کبنیوونکي مېرمن وه، خپل سر د ماشومانو پر کټ ایښی و. ورو یې دعا کوله، خواشینوونکو خیالونو او وېروونکو فکرونو ورڅخه ارامي اخیستې وه. هغه یوازې وه او په ډېر ځراکت سره یې د بهر شر و ځوږ ته غوږ نیولی و. وېرې او وحشت یې اروا ځوروله او زړه یې رېږدېده. د کور تر شا قهرجن رود غړمبېده. توپان ټول څېزونه په خپلو منګولو کې مروړل. ځان یې په سپینو ځګونو له پوښل شویو څپو سره پر ساحل واهه. د رود له ځوږ او د توپان له چغې څخه غمجنتوب او ژړا احساسېده. د دې کور خاوند یو کبنیوونکی و، چې هغه مازیګر هم د ښکار لپاره د سمندر غاړې ته تللی و او تر اوسه بېرته راګرځېدلی نه و. ډېر مهال کېده، چې له توپان سره لاس و ګرېوان و او له څپو سره یې ډغرې وهلې. هغه له ماشومتوبه اړ شوی و، چې د ژوند هر فرمان ته غاړه کښېږدي او د کبنیونې خطرناکې دندې ته دوام ورکړي. له هغو شپو څخه ډېر وختونه تېر شول. دی هم له دې وحشتناك او له اخ و ډېه ډك ژوند سره عادت شو. په توپاني او باراني هوا کې که کنګل به هم و، د سیند غاړې ته یې ځان رساوه. ته وا مرګ ورته یوه ډېره عادي پېښه ښکاري او هېڅ څېز هم ورته ارزښت نه لري. له ځانه سره یې ویل :

"زما ماشومان ډوډۍ غواړي، زه باید له توپانه ونه وېرېږم. باید لاړ شم، له توپان او خروښنده څپو سره وجنګېږم."

له همدغو سوچونو سره به په بېړۍ کې کښېناست. په ناپایه سمندر او توپانونو کې به ورګډېده، دا څومره زړورتیا غواړي، چې انسان وکولای شي ځان د سمندر په څپو کې ورګډ کړي او ورسره شخړه وکړي. دا څومره ستونزمنه ده، چې څوك دې له توپان او څپاند سمندر سره ډغره ووهي. د دې کار لپاره ډېره تجربه په کار ده، باید ځواکمن مټ ولرو. د توپان پر مهال ځینې د ښامار غوندې څپې د بېړۍ له څنډو څخه ولاړېږي. دا به د باد وېره وي، چې څپې چغې وهي او سپین ځګونه رابرسېره کوي.

د کبنیوونکي مېرمن "ژاني" لا ویده شوې نه وه. که څه هم خوب ورته، خو نه یې شول کولای، هغه په اندېښنو او دردونو کې راښکېله وه او ارام ته یې نه پرېښوده. د توپاني شپې چغې او ځوږونه یې اورېدل او دېته یې اړ ایستله، چې ان واړه غږ ته هم غوږ ونیسي. کله به یې د سمندري مرغانو وچ او وېروونکی غږ تر غوږ شو او د هغې په نظر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې به يې خاوند انځور کړ، چې پر خپله بېړۍ ناست او د سمندر په خروښنده څپو کې به کښته پورته خوځي. "ژاني" خپل سر د ماشومانو پر کټ تکيه کړ او په ژره خواشينۍ کې ډوبه شوه.

له ځانه سره يې سوچ کاوه، چې له نېستۍ او فقر سره ژوند څومره ګران دی. له مفلسۍ سره يو کېدل ناشونی کار دی. موږ د دغو ستونزو پر زغملو سربېره ايله دومره توانېدلي يو، چې د جو ډوډۍ وخورو. د کور د ټولو غړو پښې لوڅې دي. بايد ټول ژوند له محروميت او ماتې سره تېر کړي. له نېستۍ سره مبارزه وکړي، خو ولې او د څه لپاره؟

د توپان له ډېرېدو سره جوخت سمندر هم غړمبېده. هره ګړۍ به څپې د غره په شان پر ساحل اوښتې او ړنګېدې به. کله- کله به پر سمندر کوم ستورى د پښې له کورې څخه په لوګيو کې د الوتي بځري غونډې ځلېده او پناه کېده.

شپه نيمايي ته ورسېده، پر دې مهال به خامخا نېکمرغه او شتمن خلك په خوښۍ سره په عيش او نوش، نڅا او پايکوبونو بوخت وو. خو د کبنيوونکي څه حال و؟ هغه خوار په الوتې څېره د خرمنې بالاپوښ پر ځان تاو کړی او په ناپايه تيارو کې د خپل برخليك په انتظار کې پر بېړۍ ناست او پرمخ روان دی. خو ساحل نه ښکارېده. د هغه د بدمرغې مېرمن (ژاني) په نظر کې وېروونکي انځورونه او منظرې يو په بلې پسې ژوندۍ کېدې. زړه يې د وېرې په منګولو کې راښکېل و. له سترګو څخه يې اوښکې بهېدې، خدايه! څومره ډېر کبنيوونکي د سمندر په نس کې ښخ دي، هغوی هم د اوس په څېر په توپاني شپه کې تللي او بيا هېڅ بېرته راګرځېدلي نه دي.

ژاني پانوس راواخيست، دا ګومان يې وکړ، چې د خاوند د هرکلي وخت يې رارسېدلی، له ځانه سره وبونګېده:

"سمندر تر اوسه ارام شوی نه دی. اوس به رڼا وي، توپان به کرار شوی وي. لاړه به شم وبه ګورم، چې د پېره داره برج روښانه دی که نه."

له کوره ووته. لمر خاته ته لا ډېر وخت پاته و. د رڼې سپوږمۍ رڼا پر ټول سمندر خپره وه. سمندر تر پخوا زيات غړمبېده، باران هم په اورېدو و. ژاني په ډېرو ستونزو د ړندې په څېر وړاندې تله. کور په تيارو کې ډوب شو. نه په کې کوم څراغ بلېده، نه هم کومه رڼا ښکارېده. توند باد له سورې- سورې بام څخه په چتکۍ سره تېرېده او چغې يې وهلې. ته وا غواړي کوټه پر بل مخ واړوي. ژاني يوه شېبه ودرېده او سوچ يې وکړ، چې دا خو زما د ناروغې ګاونډۍ کور دی، بدمرغه ښځه په داسې شپه کې هم يوازې ده، وربه شم. څکه مرستې ته اړتيا لري. رښتيا د بدمرغۍ او ژوند سوچونو بېخي راڅخه هېره کړې وه. خاوند مې پرون ويل، حال يې ډېر خراب دی. خامخا به يې وګورم. ور يې په زوره وډباوه، خو کوم ځواب يې وانه ورېد. له ځانه سره يې وويل:

"زړه مې پرې سوځي، هغه هم زموږ غونډې څه، چې تر موږ ډېره نېستمنه ده. ماشومان يې بل څوك نه لري، د خوړو لپاره به هم څه نه لري. دا يوازې خواران دي، چې پر يو بل يې زړونه سوځي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وره له ډېولو سره يې نارې کړې، ګونډې څوك يې واوري او ور پرانيزي. خو غږ يې د توپان په غړمباري او ځوړونو کې ورکېده. په ډېرو ټکولو يې ناڅاپه ور پرانيستل شو. کور ته ننوته. تياره خونه يې په خپل پانوس روښانه کړه، خو له لومړي ګام سره پر خپل ځای ودرېده. د ګاونډي مېرمن په يوه کونج کې پرته ده، پښې يې يوڅه راټولې وې، خوله يې خلاصه ښکارېده. مظلومه اروا يې له بدنه وتلې وه. تر دومره ډېرو مبارزو وروسته يې همدغه سوړ بدن پاتې و، دوه ماشومان يې تر څنګ ويده وو. هغې په خوب پر وخت پر ماشومانو خپل شلېدلی او زوړ څادر غوړولی و. ژاني په ډېره خواری پر لار تله. زړه يې درزېده، پښې يې رېږدېدې، په وېرې سره يې شا و خوا ته کتل. کله چې خپل کور ته ورسېده، د کټ تر څنګ پر وړه څوکۍ کښېناسته، لا هم د خپل خاوند په سوچ کې وه. غمونو او اندېښنو بيا پرې يرغل وکړ. نږدې و، چې زړه يې له غمه ودربږي. له خولې څخه يې بې مانا او بې اړيکې خبرې راوتې. بيا يې له ځانه سره وويل:

"دا مې څه وکړل، د خپل خاوند غم او دردونه مې لړ وو؟ هغه زما او د ماشومانو لپاره دومره خواري کوي، اوس دا دوه نور هم پرې ورزيات شول، واه خدايه! لکه چې خاوند مې راغی. نه! هېڅکله! ګومان کوم، همداسې مې وانګېرل، هېڅوك نه شته. بده ورځ راغلې، موږ خپله د خوړو لپاره څه نه لرو، څومره بد کار مې وکړ. ما څه کولای شوای، خاوند به مې خامخا وهي، زه پوهېږمه. زه د وهلو- ټکولو وړ يمه... لکه چې راغی. نه! دا د باد غږ دی. خدايه! څومره ساده يمه، ټوله شپه يې په بېصبرۍ او انتظار کې تېرومه او اوس يې په راتلو وېرېږم. هغه ستړې وه، خپل سر يې پر خپلو لاسونو کښېښود او په ناکراره خوب کې ډوبه شوه. نور نو د سمندر د غړمبا او د باد چغارې نه اورېدل کېدې. يو زورور لاس ناڅاپه د کوټې ور پرانيست، له وره څخه د سبايي کمرنګه رڼا کوټې ته راننوتله. له دې رڼا سره کبنيوونکی راننوت او نارې يې کړې:

"راغلم"!

ژاني ويښه شوه، په خوشحالۍ له ځايه راوڅته شوه او لاسونه يې د هغه پر غاړه ورتاو کړل. کبنيوونکی يې سترګو ته ځير شو. ژاني په ژړغوني غږ وويل:

"راغلې! جوړ خو به يې؟ ښکار دې وکړ..؟"

" ــښکار نه و، پارو مې له لاسه ولوېد، جال څيرې شو. نږدې مړ شوی وم. څه وکړو، ماشومان ښه دي؟ څومره بده هوا ده، نږدې و چې ډوب شم. څو وارې د مرګ خولې ته ولوېدم، يوازې دې څه کول؟."

" ــتا ته مې کتل، يوه شپه مې خياطي وکړه، نږدې و له وېرې مړه شم. تا ته ډېره اندېښمنه شوم. سمندر ټوله شپه وغړمبېده. ماشومان ټول ښه دي. پوهېږې څومره بده پېښه شوې، سهار د ګاونډي کور ته لاړمه، هغه بدمرغه تېره شپه مړه شوې. ماشومان يې يوازې پاتې دي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژاني رنګ د خبرو پر مهال اوښت- رااوښت .

خپلې جملې یې بشپړولای نه شوې، له وهلو وېرېده، لکه کوم بد کار چې یې کړی وي. بیا یې وویل :

"ډېر واړه دي، مشره لور یې ایله اوس په ګرځېدو راغلې."

کبنیوونکی په سوچ کې لاړ، اخر یې وویل:

"د بدمرغو څومره بد برخلیك! خامخا به له منځه لاړ شي، څوك به یې وروزي؟ د کلي ټول خلك نېستمن دي، خپله خو څه نه لري، چې ویې خوري. زه یې په ورین تندي منم، خو موږ په خپله پنځه ماشومان لرو... څه وکړو؟"

خپله لنده خیشته خولۍ یې یوه ګوټ ته ګوزار کړه او دوه واري یې تر شونډو لاندې وویل :

"د کوتریو (کونګریو- کوکریو) غوندې به مړه شي. اخر موږ هم انسانان یو."

خپل غږ یې لوړ کړ:

"ژاني! ورشه راېې وړه، ډېر به وېرېدلي وي،مور به یې هم د مړینې پر مهال ویلي وي، چې موږ به یې یوازې نه پرېږدو. زه یې منم، خدای به د هغوی په برکت ډېر ښکار راپه برخه کړي. لوی به شي، له موږ سره به مرسته وکړي."

ژاني په داسې حال کې چې د کټ په وړاندې په ګونډو شوه او د خوښۍ اوښکې یې له سترګو تویېدې، څادر یې لیرې کړ او یې ویل:

"دغه دي ډېر وخت کېږي، چې دلته دي."

د ژباړې نېټه: 16/7/1379ل کال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځ: شیرین ترین داستانهای واقعی،

راټولوونکی: فریدون پور حسین،

ړنده پیشي

په ډېرو ستونزو مې ماشومان ویده کړل. که څه هم د هغوی له حرکاتو مې زیات خوند واخیست، خو بیا یې هم له خېزونو، شوخیو او شورماشور څخه ستړی شوم.

ښه شو چې ماشومان ویده شول. ځکه چې په دې ستړې روحیې سره کېدای شول ډېر په تنگ شم، یا یې ووهم او وروسته پښېمانه شم.

ما یې مور په بېځایه نیوکو او وړو خبرو ډېره وځوروله، نو ځکه مجبوره شوه چې ماشومان او کور پرېږدي او د خپل پلار کره لاړه شي. انسان خو حساس موجود دی، تر کومه حده د نورو خلکو ترخې خبرې وزغمي؟ اخر د دې بدمرغې ښځې گناه څه وه؟ ایا دا په هغې پورې څه اړه لري، چې زه نیمگړی شوم؟

دا د هغې غوښتنه وه؟ ایا هغې په ما کې دا نیمگړتیا رامنځته کړه؟ نو بیا مې ولې دومره بده وضعه ورسره وکړه، چې اخر کور پرېښودو ته اړ شوه؟

هی، هی! انسان چې تر کومه وخته پورې له کوم نعمت څخه برخمن وي، په قدر یې نه پوهېږي، کله چې یې نعمت له لاسه ورکړ، بیا ورته متوجه کېږي. سمه ده چې زه خپله گناه منم، خو هغې باید خپل ماشومان او زه، نه پرېښودای.

هغه هم داسې مېږه، چې یو کال یې د سترگې له ړندېدو څخه تېرېږي.

نیمگړتیا که هرخومره وړه هم وي، پر روحیې اغېز اچوي او د انسان طبیعت اغېزمنوي. تر دې چې انسان ورسره عادت شي.

د ساري په توگه زه بدمرغه کله- کله خپله ړنده سترگه له یاده باسم. خو کله چې ناڅاپه په هنداره کې خپله څېره ووینم، نو د غم او خواشینۍ له کبله د مار غوندې تاوېږم، په هډوکو کې مې سره شوي سیخان تېرېږي .

څو کاله وړاندې مې چې واده نه و کړی، په کور کې مو یوه پیشي اوسېده، چې ډېره مینه مې ورسره درلوده. نه پوهېږم څه پېښه وشوه چې هغه پیشي هم په یوه سترگه ړنده شوه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو زما ښه يادېږي، کله چې پيشي ړنده شوه، ما چې څومره ورسره مينه لرله او د هغې د ساګانو له خور- خور څخه به مې خوند اخيست، تر دې وروسته زما ورڅخه کرکه کېده. نور مې نه خوښېدل چې د پښوا په شان يې ونازوم، کله چې به يې خپله نرمه او پسته لکۍ زما پر شا راتېروله، ناراحته کېدم به .

زما کرکه به هغه وخت لا زياتېده، چې غوښتل به يې خپله ټوله مينه په خپله روغه سترګه کې منعکسه کړي. په دې وخت کې به مې ترې کرکه کېده او د لېونتوب په يوه حالت سره به مې هغه له ځانه شړله.

اوس د ځان په اړه هم همدا فکر کوم. ښايي زه به هم نورو ته د کرکې وړ شوی يم. په ځانګړې توګه چې کله خلکو ته ورنژدې کېږم، خامخا مې مينه له يوې سترګې څخه سرچينه اخلي، ګومان کوم چې په ليدو مې سترې کېږي. له دې کبله وېرېږم، نو ځکه له خلکو سره سوړ او بې مينې چلند کوم. په ځانګړې توګه له خپلې مېرمنې سره، چې تر ټولو راته ګرانه ده.

زما ړندېدل هم په خندوونکي ډول وشول، دا موضوع له شوخۍ پرته په بل څه نه شو تعبيرولای.

اوس دا دي نهه مياشتې کېږي، چې خپله يوه سترګه مې له لاسه ورکړې. پر دې سربېره مې د هغه لعنتي سفر ياد تل اروا او جسم ځپي، اوس هم ګومان کوم چې په هماغه سفر کې يم. لکه د هغه دوه مياشتني سفر ټول جزييات مې چې له پيله تر پايه په مغزو کې د کوم حساس دوربين په مرسته عکاسي شوي دي. تل د هغې پېښې په سوچ کې يم، هر ځل تر پخوا لا حيرانېږم او غوسه راځي.

ښه مې په ياد دي: يوولس مياشتې مخکې ډاکټر "ژ" وبللم په پنډ او مينه ناك غږ يې وويل:

"ګرانه دوسته! ته غواړې چې په يوه ليرې پرته سيمه کې د چيچك ناروغۍ د مخنيوي لپاره لاړ شې، ښه حق الزحمه هم درکول کېږي؟."

که څه هم پوهېدم چې هغې سيمې ته سفر زيات ستونزمن دی، خو د اوږدمهالې غريبۍ له کبله مې ومنله.

درې ورځې وروسته مې د سفر تيارى وکړ .

هغه ورځ نېکمرغه سړی وم، چې يوازې مې د خپلې ځوانې مېرمنې او ماشومانو لپاره غوښتل دغه ستونزمن سفر وکړم. ګوندې مالي امکانات تر ګوتو او د هغوی هيلې ورپوره کړم.

هو! زړه مې غوښتل چې د خپلې مېرمنې په سترګو کې هغه پټ شوي هوسونه، چې ما به لوستل، خړوب کړم. که هر څنګه وي، يو ځل يې هوسانه ووينم.

هغه ورځ خوشحاله او خوابدی په يوه زاړه بس کې د هغې سيمې پر لوري روان شوو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای مخلوق ته د نېکۍ لپاره او له لرې حق الزحې څخه استفاده، دغه راز په هغه تور دوزخ کې اوسېدنه په ما پورې اړه درلوده.

ځومره سختې ورځې مې تېرې کړې، خوارۍ مې وکړې، له خلکو سره مې مينه وښووله.

نه پوهېږم، ولې يې ويلي، چې:

که دې ښه وکړل، ستا په ښه به درځي.

په ښوونځي کې مې هم دا شعر لوستی و او د ښوونکي پر مانا او تشريح مې هم باور درلود:

هـــغـــه زړه بـــه لـــــه تـــوپانـــه په امـان وي

چې کښتۍ غوندې د خلکو باربردار شي

خو اوس پر ټولو شيانو شك کوم. که د دغه شعر مضمون حقيقت ولري، نو ما تر ځان بدمرغه خلکو ته څه بد رسولي، چې ښۍ (راسته) سترګه مې په ناڅاپي ډول ړنده شوه؟!

ژړا مې ستونی نيسي، کرار- کرار مې لمن په اوښکو ډکېږي. سمه ده چې د هغه ستونزمن کار په بدل کې مې مزد ترلاسه کاوه، خو هغه مزد او پيسې زما د کار په وړاندې ډېرې کمې وې.

په هغه کلي کې مې ډېرې شپې روڼې کړې، په هغو غليو او وېروونکو کليو کې مې ډېرې شپې د دردمنو خلکو سر ته تېرې کړې او د هغوی د روغتيا د بيا ستنولو لپاره مې سترګې سره ورنغلې. خو د دې شعر دا بيت زما په اړه ډېر صدق کوي:

"هغه زړه به له توپانه په امان وي"...

اوس بايد د هغې روڼې سترګې پرځای باندې د ښيښوکوم غټې کښېږدم، چې دغه تياره او بدرنګه کنده ورباندې ډکه شي.

هغه سهار، چې غرمه مهال يې د تقدير لاس دغه دردوونکې پېښه وکړه، ډېر ساعتونه مې خولې توپې کړې، ډېرو ماشومانو او سپين ږيرو ته مې د ړندېدو او مړينې له خطر څخه د ژغورنې لپاره پېچکارۍ ولګولې .

هېڅ مې نه هېرېږي، کله چې مې د وروستي ځل لپاره ناروغان وشمېرل، څلور ماشومان پاتې وو، خپل مرستيال ته مې وويل چې د يوه کپسول سر پرانيزي، چې زه يې هغوی ته ولګوم، بيا د غرمې ډوډۍ ته لاړ شو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستیال مې ښیښه راوایسته، د ښیښې ځنګ یې په وړې ارې لرې وګوراوه، بیا یې کرار- کرار ټك ورکاوه، چې لاس یې خطا شو، د ښیښې سر د دې پرځای چې پرځمکه ولوېږي، زما په راسته سترګه کې ننوت او چغې مې اسمانونو ته پورته شوې.

دا پېښه دومره ترخه او دردوونکې وه چې دا دی څو میاشتې وروسته مې هم د هغې په یادولو سره خوله او ستونی وچ او تریخېږي.

زما خوارکي مرستیال په وېرې- وېرې د ښیښې هغه ټوټه، چې د ستن غوندې زما په سترګه کې ننوتلې وه، راوایسته، خو کار له کاره تېر و. همغه ساعت مې خپل سامان راټول کړ، سره له دې چې لار اوږده وه، بیا هم د درملنې په هیله مرکز ته روان شوو. خو څه ګټه؟

څو ورځې وروسته یې زما د سترګې له کسي څخه هغه وېروونکې تناکه وایسته. څه وخت لا نه و تېر شوی، چې په دېرش کلنۍ کې، یوازې د ځوانۍ په پسرلي کې د تل لپاره د یوې سترګې له رڼا او نعمت څخه بې برخې شوم.

هو رښتیا هغه شعر زما برخه کې ډېر ښه صدق کوي.

☒☒☒

د مېرمنې ځای مې تش دی، خو نه... بېځایه خپلو احساساتو ته تسلیم شوی یم. نور به هغه څوك نه یادوم، چې تر یو عمر مینې او محبت وروسته یې خپل خاوند او ماشومان یوازې پرېښوول، خپل داسې خاوند یې یوازې کړ، چې یوازې یو څو میاشتې یې له ړندېدو څخه تېرېږي.

ماشومان ویده شوي دي... هی... څوك دی؟ لکه چې د وره غږ دی. ودرې ښه غوږ ونیسم... یه.... تېروتنه نه کوم. څوك کرار- کرار دروازه ټکوي. ډېره کراره یې ټکوي. ښایي زما مېرمن وي!

دا په خپله هغه ده. وېرېږي، چې په دې نیمه شپه کې یې نازنین ماشومان راویښ نه شي. ښایي دا احتیاط به د خپل بېګناه خاوند لپاره کوي.

ای خدایه! څومره ښه شول، چې راغله. زړه مې هوسا کېږي. بیا به ورسره بد چلند نه کوم، هڅه کوم چې هر وخت راڅخه راضي او خوشحاله وي. اوس به ورته په زبات ورسوم چې څومره مینه ورسره لرم. ور پرانیزم په ډېره مینه یې پر خپل ټټر کښېکاږم، سر او مخ یې ورمچوم .

ښه! ژر به رااوچت شم او د وره لاستی به تاو کړم .

اه خدایه! څوك، د وره تر شا څوك نه شته.

خو دا لعنتي پیشي چېرې وه، چې ناڅاپه یې په خپل کرکجن غږ سره کور ته ټوپ کړل؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ځم چې دباندې يې وباسم، ای بدجنسې، ای لعنتي پیشي! دا ته وې چې ور دې ټکاوه؟ اوس دې دباندې باسم.

اه خدايه! څومره ښه هوسا پر کټ پرته ده. خو داسې ښکاري لکه يوه سترګه چې يې عجيب حالت لري. داسې نه چې په خپله وي. اه خدايه! دا خو مې خپله پخوانۍ پيشي ده، اوس راستنه شوې، هماغه ړنده پيشي، هماغه حيوان چې ما ترې کرکه لرله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهنورد زریاب

عکس

اووه کلن وم، هره ورځ به چې له لارې تېرېدم، نو یو سپینږیری عکاس به مې لیده چې دېواله به یې ته نژدې په پیاده رو کې خپله زړه کمره درولې وه، خپله به هم پر څمکه ناست و او په چورتونو کې به ډوب و. د هغه کمره یوې صندوقچې ته ورته وه چې درې اوږدې پښې یې درلودې. یوې خوا ته یې یو سورى و چې هنداره وربانديې نښلول شوې وه، هغه وړکوټی سورى به تل په یو تور کاغذ چې خولۍ ته ورته و، پوښل شوی و. د صندوقچې راسته خواته لستوڼې ته ورته ټوکر راځړوند و.

کله- کله به مې لیدل چې سپینږیری عکاس کار کوي، د چا عکس به یې اخیسته، پر دې مهال به هغه سړی چې عکس به یې اخیستل کېده، دېواله ته د راځړول شوې تورې پردې مخې ته پرځوکۍ کښېناست. سپینږیري عکاس به وړې کړکۍ ته سترګې ورنژدې کولې، د هنداري له سوري څخه به یې وړه خولۍ لیرې کوله او پر دې مهال به یې هغه سړي ته ویل:

"سر دې څه لوړ ونیسه... لږ کښته... نه، لږ لوړ.. زما لاس ته وګوره، همداسې واوسه."

ما به دغو ټولو کارونو ته په حیرانۍ سره کتل او له ځان سره مې ویل:

"په دې صندوقچه کې به څه وي؟"!

هرڅه چورت چې به مې واهه، ځان ته به مې ځواب نه شو موندلای.

څو شېبې وروسته به مې لیده چې سپینږیري به یو لوند کاغذ راکښه او پر دې کاغذ به د هغه سړي عکس ښکارېده، چې څو دقیقې مخکې د سورۍ لرونکې کړکۍ مخې ته ناست و. زه به نور هم حیرانېدم.

یوه ورځ دغه عکاس ته ورغلم او ومې ویل :

"زما عکس اخلې؟"

هغه په خندا سره ځواب راکړ:

"ولې نه."

" -څو غواړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

" -نیمی وي وي، که سرترپښو؟"

" -سر تر پښو."

" -یوه قطعه وي؟"

" -هو – یوه قطعه."

" -لس افغانۍ."

تر هغې وروسته مې د خپلو پیسو په راټولولو پیل وکړ. غوښتل مې چې لس افغانۍ پوره کړم او خپل عکس واخلم. ډېرې ورځې تېرې شوې چې ما دا پیسې پوره کړې. یوه ورځ مې ټوله ذخیره لسو افغانۍ ته ورسېده. افغانۍ مې په جېب کې واچولې او سپینږیري عکاس ته لاړم، کله چې یې ولیدم داسې ښکارېده لکه زما په تمه چې وي. ویې پوښتم:

" -راغلې؟."

پیسې مې ورکړې او ومې ویل:

" -لس افغانۍ دي."

پرته لـه دې چې ویې شمېري، جېب ته یې واچولې.

" -ښه، اوس راشه دلته ودرېږه."

د تورې پردې مخې ته پر څوکۍ ودرېدم. د هنداري لرونکي سوري خولۍ یې لیرې کړه او خپله یې خپلې سترګې کړکۍ ته ورنژدې کړې، هغه هنداري لرونکي سوري ته ځیر شوم، په زړه کې مې شوق په څپو و، په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنیوی کولای شو. ځان ته مې ویل:

" -عکس مې اخیستل کېږي. زما عکس."

د سپینږیري عکاس غږ مې واورېد:

"چپې خوا ته وګوره... نه! ... لږ .... راسته خوا ته ...لږ نورهم... بس"!!

لـه ځان سره مې سوچ کاوه چې دا عکس به مې څنګه وي؟

عکاس بیا وویل:

" -پښې دې لږې سره نژدې کړه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره مې د خپلې خندا مخنیوی نه شو کولای. شونډې مې سره لیرې شوې.

عکاس وویل:

"مه خانده."!

شونډې مې سره کښېکاږلې.

همداسې هنداره لرونکي سوري ته ځیر شوم او په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنیوی کاوه. د عکاس غږ مې واورېد.

" -ونه ښورې."!

د بُت په شان وچ ودرېدم، عکاس لـه کړکۍ څخه سترګې لیرې کړې او کړکۍ یې وتړله. هغه هنداره لرونکي سوری یې هم په هغې خولۍ پټ کړ او رانژدې شو، بیا یې سر تر پښو وکتلم او ویې ویل:

"ونه ښورې"!

د دې لپاره چې د خندا ښه مخنیوی وکړم، نو شونډې مې نورې هم سره کښېکاږلې، عکاس توره خولۍ لیرې کړه، هنداره لرونکی سوری راښکاره شو. وروسته یې بېرته بند کړ او ویې ویل:

" -خلاص شو."!

هوسا شوم، نوره خندا نه راتله، یوازې د خپل عکس لیدو ته په تلوسه کې وم.

عکس یې په یوه کاغذ کې راته وپېچه او رایې کړ. خو ګامه لیرې مې خلاص کړ، بېواکه مې وخندل. زه ومه. ټول شیان زما وو. چپنه، وره لنګوټه، څپلۍ. ځان ته مې کتل چې ولاړ وم، لنګوټه مې یوڅه پورته شوې وه او وېښتان مې ښکارېدل. د سرتېرو (عسکرو) په شان نېغ ولاړ وم او شونډې مې داسې سره کښېکښلې وې چې ښکارېدل په زوره د خندا مخه نیسم.

په دې حال کې مې په سترګو کې حیرانتیا په څپو وه. چپنه مې پر بدن اوږده ښکارېده، د څپلیو ځوکو مې هم خندوونکې بڼه درلوده، بیا هم ځان راته ښه ښکاره شو.

عکس مې جېب ته واچاوه او ومې ځغستل چې خپلې مور ته یې وښیم.

په کور کې مې خپلې مور ته وویل:

" -خپل عکس مې واخیست."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل:

" -راکړه چې ویې ګورم."

لاس مې جېب ته کړ، زړه مې په زوره ودرزېده، رنګ به مې هم الوتی و، ځکه عکس راځخه کوم ځای لوېدلی و، مور مې وپوښتلم:

" -ولې؟"

پرته لـه دې چې څه ووایم کوټې ته مې منډه کړه، خپله لار مې ټو وارې ولټوله، خو عکس مې پیدا نه کړ. کور ته راغلم او په ژړا مې پیل وکړ. وروسته مې ماما هم راغی او ویې ویل:

" -هېڅ پروا نه لري ... زه به دې بل عکس واخلم".

مور مې سر راته ږمونځ کړ. نوي کالي یې راپه ځان کړل. ماما مې تر لاس ونیولم. چې عکس مې واخلي. خو سپینږیري عکاس ته ورنغی. ویې ویل:

" -برقي عکس اخلو."

زه یې یوې ښایستې عکسخانې ته بوتلم. زما عکس یې واخیست. ومې لیدل بیا هم زه ومه، خو دا عکس مې دومره خوښ نه شو، هېڅ خوند یې نه درلود. هغه عکس مې چې ورك کړی و، هر وخت په زړه کې و.

☒☒☒

وروسته، کلونه تېر شول، ډېر عکسونه مې واخیستل، هېڅ یو هم راته د هغه لومړني عکس په شان په زړه پوری او ښکلی نه و.

کله چې د ښوونځې په وروستي ټولګي کې وم. یوه ورځ مې په یوه مجله کې پر یوه عکس سترګې ولګېدې، ټکان مې وخوړ. زما عکس و. هماغه عکس چې ورك کړی مې و:

یو کوچنی هلك و چې د سرتېرو په شان نېغ ولاړ و، چپنه ورباندې اوږده وه، وړه لنګوټه یې یوځه اوچته شوې وه او تور وېښتان یې ښکارېدل. د شپلیو څوکو یې خندوونکې بڼه درلوده. دې ماشوم خپلې شونډې سره کنېکښلې وې، چې د خپلې خندا مخنیوی وکړي. بارخوګان یې پړسېدلي ښکارېدل او په سترګو کې یې یوه لویه حیرانتیا په څپو ښکارېده، خپل تېر وختونه مې ولیدل.

خندا راغله. د عکس لـه پاسه یې لیکلي وو: "د اوونۍ (هفتې) په زړه پوری عکس."

او تر عکس لاندې دا توري لوستل کېدل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

)يو خوشحاله كليوال هلك(

او ناڅاپه مې په ذهن کې راوګرځېدل: هغه سپينږيری عکاس به ژوندی وي، که مړ؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبران خلیل جبران

د اروا حمام

زه او زما اروا د ځانونو د مینځلو لپاره د ستر رود پر لوري روان شوو. کله چې ساحل ته ورسېدو، نو د يوه پټ ځای په لټه کې شوو.

هماغسې روان وو چې يو سړی مو ولید. هغه پر لويه توره تيږه ناست و، يوه کڅوړه يې په لاس کې وه، چې موټې ــ موټې مالګه يې ترې کښله او رود ته يې اچوله. زما اروا راته وويل:

"دی هماغه بدبین دی چې له ژوند څخه يوازې يوه سايه ويني. بايد له دې ځايه لاړ شو، ځکه د هغه د سترګو په وړاندې لمبا نه شو کولای".

له هغه ځايه لاړو او روان شوو، يوه خليج ته ورسېدو، هلته هم يو سړی ولاړ و او پر يوې سپينې ګارې يې تکيه کړې وه، په لاس کې يې د مرغلرو صندوق نيولی و. له صندوق څخه يې د قندو ټوټې راکښلې او رود ته يې اچولې.

زما اروا راته وويل: "دی هماغه خوشبین دی چې د نېکۍ او خير لپاره ښه فالونه نيسي، راځه چې لاړ شو، ځکه ښه نه ده چې لوڅ مو دلته ووينې."

روان شوو، يوه بل ساحل ته ورسېدو، هلته هم يو سړی و چې په ډېره مهربانۍ سره مړه ماهيان له ځمکې اخلې او رود ته يې اچوي. زما اروا راته وويل: "دی هماغه مينه ناك زړه سواند، سړی دی چې هڅه کوي د قبرونو مېشتو کسانو ته ژوند ور وګرځوي، بايد ترې ليرې شو".

له هغه ځايه هم ليرې شوو، يوه بل ځای ته ورسېدو، هلته يو سړی ولاړ و چې سيوری يې پر اوبو ښکارېده، څپه به راتله او د سيوري انځور به يې ړنګاوه، هغه به بيا خپل سيوری غوړاوه او . . .

زما اروا راته وويل: "دی هماغه صوفي ډوله سړی دی چې له خپلو وهمونو څخه بوت جوړوي او بيا يې پرستش کوي، بايد يوازې يې پرېږدو".

هغه مو هم تر شا پرېښود او رهي شوو، يوه داسې سړي ته ورسېدو چې له اوبو څخه به يې ځګونه او حبابونه را اخيستل او بيا به يې د عقيقو په جام کې اچول. زما اروا راته وويل:

"دی د ذهن او خيال هغه اسير دی چې ځان ته د غنو له تار څخه جامې جوړوي. ښه نه ده چې لوڅ مو ووينې".

څو ګامه وړاندې لاړو، يو غږ مو واورېد چې ويل يې :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دا هماغه رود دی، خپله دی، هماغه ستر او پراخ رود "!

زه او زما اروا په ډېره بېړه د غرِ پر لوري روان شوو. هلته مو یو سړی ولید چې رود ته یې شا کړې وه او ناست و، د حلزونونو دوه صدفونه یې په غوږونو کې، لکه دوې ځانګې او د خپل غږ ازانګه یې اورېده. زما اروا راته وویل:

"راځه له دې ځایه لیرې شو، دی هماغه لامذهبه زمانه ده، دوی له هغو ملکیتو سترګې اړوي چې پوهېدل یې ورته ګران وي، دوی حقیرو او بې ګټو جزیاتو ته مخ اړوي".

هغه مو هم تر شا پرېښود، یوه بل ځای ته ورسېدو، یو سړی مو ولید چې په لویو تیږو کې ګرځېده، سر یې ټیټ کړی و او په شګو کې یې سر پټ نیولی و. خپلې اروا ته مې وویل:

"راشه همدلته ځانونه ومینځو، ځکه دغه سړی به مو نه شي لیدلای".

اروا مې سر وښوراوه او ویې ویل:

"نه! هېڅکله نه! دغه کس چې ستا په وړاندې دی، د خدای له تر ټولو بدو مخلوقاتو څخه دی، هغه یو خبیث ګناهکار دی، چې د ژوند له ناخوالو ځان پټوي، نو ځکه ژوند هم خپلې نېکمرغۍ او خوښۍ ترې سپموي".

پر دې مهال مې د اروا په څېره کې خواشیني څرګنده شوه، په ترخه غږ یې وویل :

"راځه له دغو سواحلو لیرې شو، د ځان مینځلو لپاره پټ او امن ځای نه شو موندلای. زه نه غواړم چې ددغو سواحلو باد راسره لوبه وکړي او هوا یې زما په پاکه مینه کې وردننه شي او رڼا یې زما پر سپېڅلي بدن خپره شي".

تر هغه وروسته ما او زما اروا هغه ستر رود پرېښود او د یوه ستر رود په لټه روان شوو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماري لوييزه کاشنتيس

چاغه ماشومه

د جنورۍ مياشتې وروستۍ ورځې وې، چې يوه چاغه ماشومه راغله. د ژمي له پيله مې ماشومانو ته دکتاب ورکولو دود پيل کړی و. دوی به د اوونۍ پر يوه ټاکلې ورځ کتابونه راوړل او وړل به يې.

که څه هم زياتره ماشومان مې پېژندل، خو کله کله به داسې هم پېښېدل، چې د نورو کوڅو ماشومان هم په کتاب پسې راته راشي.

زياترو ماشومانو به په کور کې د مطالعې لپاره زيات وخت درلود. خو ځينې به داسې وو، چې هملته به کښېناستل او په لوستلو به يې پيل کاوه.

زه به هم د مېز تر شا کښېناستمه او په خپل کار به لګيا شومه، ماشومان به د کتابونو الماری ته نژدې په کتاب لوستلو بوخت شول. دوی به ما ته مزاحمت نه کاوه، زما لپاره به ډېر په زړه پورې وو.

يوه جمعه، يا به شنبه وه، چې يوه چاغه ماشومه راغله، البته دا داسې ورځ وه، چې ما چا ته کتاب نه ورکاوه.

غوښتل مې له کوره ووځم، خوتر دې وړاندې مې تکل وکړ، هغه خواړه، چې تيار کړي مې دي، د خوړلو لپاره خپلې کوټې ته راوړم. څو شېبې وړاندې يو کس راسره و، کله چې لاړ، نو د سرای دروازه يې خلاصه پرېښې وه. ما د خوړو پتنوس پر مېز ايښی و او غوښتل مې چې يو بل شی هم له پخلنځي څخه راوړم، چې دغه چاغه ماشومه مې مخې ته راښنه شوه. څه کم دوولس کلنه نجلۍ به وه، زوړ بالاپوښ يې په ځان او تور بوټونه يې په پښو وو. په لاس کې يې د ښوېېندوکي (يخمالك) ځانګړي بوټونه نيولي وو، څېره يې راته اشنا غونډې وه، دا چې له کوم غبر پرته کوټې ته راننوتلې وه، ټکان مې وخوړ. له تاسو څه پټه لړه ووېرېدمه هم.

په حيرانۍ سره مې وپوښتله:

"ما پېژنې؟"

چاغې ماشومې چې پر خپله غټه خېټه يې لاس ايښی و، ولاړه وه، هېڅ يې هم ونه ويل. په خپلو روښانه او ځلېدونکو سترګو يې راوکتل.

ومې پوښتله:

"کتاب غواړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل يې هم ځواب رانه کړ، خو زه ډېره حيرانه هم نه شوم. پوهېدمه چې زياتره ماشومان له سړي څخه شرمېږي. ځکه يې بايد مرسته وشي. له الماری څخه مې څو کتابونه راوکښل او د هغې مخې ته مې کښېښوول. وروسته مې د ښتولو او لېسټ کتابچه پرانيستله او ومې ويل:

"نوم دې څه دی؟"

ويې ويل:

"ما ته پنډوکۍ وايي."

ومې پوښتله:

"زه دې هم بايد په همدې نوم وبولم؟."

ويې ويل:

"ما ته کوم فرق نه لري."

زما په خندا يې ری ونه واهه. خو زه کولای شم، په ياد کړم، چې په دې شېبه کې يې څېره زياته دردناکه شوه او وځورېده. ما هم ورته زياته پاملرنه ونه کړه او خپلو پوښتنو ته مې دوام ورکړ:

"په کومه مياشت کې پيدا شوې يې؟"

هغې په ارامۍ سره وويل:

"په سلواغه (دلو) مياشت کې."

په دې ځواب يې خوشحاله شوم. همداسې مې وليکل. بيا مې د کتابونو خوا ته مخ واړاوه او ومې پوښتله:

"کوم ځانګړی کتاب غواړې؟"

خو په دې وخت کې مې وليدل چې نجلۍ هېڅ کتابونو متوجه نه ده او سيده د چايو او خوړو پتنوس ته ګوري.

بيا مې ترې وپوښتل:

"لکه چې غواړې ډوډۍ وخورې؟"

نجلۍ د سر په اشاره هو وکړه. ما حس کړل چې په دې اشاره کې په درد او رنځ لړلې حيرانتيا پټه ده. څرنګه چې تر دې کچه يې په مقصد پوه شوې ومه، خواشينې وه. د ډوډۍ ټوټې يې يوه په بلې پسې تېرولې. په ډېره اشتها يې ډوډۍ خوړله. وروسته مې ځان په دې ملامت کړ، چې ولې يې په مقصد پوهه شوې ومه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډوډۍ خوړلو وروسته پر خپل ځای کښېناستله، په بې پروا سترګو یې شا و خوا ته کتل. په دې کې داسې حالت لیدل کېده، چې په ما کې یې کرکه او غوسه راپاروله. هو؛ له دغه ماشوم ښځه مې بد راغلي وو.

ښایسته او پنډ صورت، د خبرو ډول، لنډه دا چې هرڅه یې راته کرکجن وو. که څه هم تکل مې کړی و، چې د هغې له کبله به له چکروهلو ډډه کوم، خو بیا مې هم دوستانه چلند ورسره ونه کړ. چلند مې سوړ او ظالمانه و.

د خپل مېز تر شا کښېناستلم او په کار لګیا شوم. که څه هم پوهېدمه چې له مطالعې سره مینه نه لري. په بې پروایۍ سره مې ورته وویل:

"که زړه دې کېږي، کولای شې کتاب ولولې."

ایا دې ساړه او ظالمانه چلند ته دوستانه ویلای شو؟ غوښتل مې چې څه ولیکم. خو ونه توانېدم، ځکه داسې مې احساسول، چې کوم ښيز مې ځوروي. داسې وم لکه څوك چې غواړي د کوم مطلب په باب سوچ وکړي. خو ونه توانېږي، د ناارامۍ دغه احساس یې تر هغه وخته نه لیري کېږي، چې خپلې پوښتنې ته سم ځواب ونه مومي. زه هم په دغسې یوه حالت کې ومه. نور مې زغم له لاسه ورکړ او نجلۍ ته مې مخ واړاوه، ورسره په خبرو لګیا شوم.

"بله خور یا ورور لرې؟"

" ـهو! لرم یې"

"ـپه مینه ښوونځي ته ځې؟"

" ـهو! په ډېره مینه."

" ـله کوم کار سره زیاته مینه لرې؟"

"ـڅه مو وویل؟"

په وارخطایۍ سره مې وویل:

"مقصد مې دا و، چې کوم کسب دې زیات خوښېږي؟"

"ـنه پوهېږم."

" ـلکه چې الماني ژبه دې زیاته خوښېږي؟"

" ـنه پوهېږمه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاس کې مې پنسل و، ومې څرخاوه، په ما کې يو ځورونکی احساس راوپارېده، چې هېڅکله هم د دغه ماشوم له راتګ سره يې اړيکي نه لرل.

په لړزانده غږ مې ترې وپوښتل:

"خامخا به دوستان لري."

" ــاوه، هو"!

" ــضرور به يو، تر نورو ډېر دربانديې ګران وي؟"

" ــنه پوهېږم"

په خپل بالاپوښ کې يوه چينجي ته ورته وه، د يوه چينجي غونديې يې ډوډۍ خوړله، اوس يې هم د يوه چينجي غونديې بويونه کښل.

په داسې حال کې چې ټول بدن مې د غچ اخيستنې له هوس څخه ډک و، له ځان سره مې سوچ وکړ، چې نور به هېڅ هم نه ورکوم.

خو څو شېبې وروسته بيا ووتم او څه نور خواړه مې ورته راوړل. ماشومه په پيل کې ورته حيرانه شوه. خو وروسته يې په خوړلو پيل وکړ.

ښځي د چينجي غونديې وه. په ارامۍ سره يې ډوډۍ خوړله. ما په دښمنانه نظر ورته کتل. ورو- ورو د دې ماشومې کارونو ځورولم، کله چې يې د خپل بالاپوښ تڼۍ خلاصولې، له ځان سره مې سوچ وکړ: څومره مسخره سپين کالي يې په ځان کړي، يخن يې څومره خندوونکی جوړ کړی دی.

بيا د مېز شا ته کښېناستم او په کار بوخته شوم. خو د ماشوم د خولې اواز، چې د تورو ځنګلي باښو اواز ته ورته و، د انساني غمونو او خواشينيو يادونه راژونديې کړل او طبيعت يې راته ختټه کړ.

له ځان سره مې فکر وکړ: له ما نه څه غواړې؟ يوازې مې پرېږده!

داسې مې احساسول چې غواړم ماشومه په خپلو لاسونو له خونې وباسم. خو وروسته مې د دې پرځای چې دباندې يې وشړم، بيا خبرې ورسره پيل کړې:

دا ځل مې هم د تبر په څېر، ظالمانه پيل وکړ:

"غواړې يخمالك ته لاړه شې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"_هو."!

په داسې حال کې چې د ښویېندوکي (یخمالك) بوټونوته، چې په لاس کې یې وو اشاره وکړه، ومې پوښتل:

"ته کولای شې پر کنګل ښه لوبه وکړې؟"

"_خور مې تر ما ښه لوبېږي"

یو وار بیا یې د غم شپول پر څېره راتاوه شوه. پوښتنه مې وکړه:

"خور دې څه ډول ده، ستا غوندې؟"

ماشومې ځواب راکړ:

"اوه، نه! هغه ډېره ډنګره ده، وېښته یې تك تور او کوت- کوت دي. په دوبي کې چې موږ په کلي کې یو، خور مې د تالندې او برېښنا پر وخت له ځایه اوچتېږي او د کور لوړ منزل ته خېژي، هلته کښېني او سندرې وایي."

"_ته څه کوې؟"

"_زه په خپل کټ کې پاتېږم، ډېره وېرېږم."

"_خور دې اصلاً نه وېرېږي، داسې نه ده؟"

"_هو! هغه هېڅ وخت نه وېرېږي، هغه له لوړه ځایه اوبو ته ځان اچوي، تل په سر خېز وهي، بیا په لمبا له هغه ځایه لیرې کېږي"....

په تلوسې سره مې وپوښتل:

"خور دې کومه سندره وایي؟"

هغې په خواشینې څېره وویل:

"هرڅه چې یې زړه وي، شعر هم وایي."

"_او ته؟"

"_زه هېڅ کار نه کوم."

له ځایه اوچته شوه او زیاته یې کړه:

"نوره به لاړه شم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس مې ور اوږد کړ. د هغې چاغې ګوتې مې کښېکاږلې. زه هېڅ نه پوهېدمه چې په هغه شېبه کې مې څه احساس درلود.

ورته ومې ویل:

"هر وخت چې بېکاره وې، بیا راشه"

په ساړه نظر یې راوکتل او له خونې څخه ووته.

ما باید په دې وخت کې د ارامۍ احساس کړی وای. خو کله چې مې د وره د تړل کېدو غږ واورېد، په بیړه مې منډه کړه، خپل بالاپوښ مې په ځان کړ او له زینو څخه کښته شوم. هغه وخت له کوره ووتم، چې نجلۍ زموږ له سړك څخه بل واټ ته واوښته .

له ځان سره مې سوچ وکړ، چې زه باید د دې چینجي یخمالك وګورم. د دې لپاره چې نجلۍ راڅخه ورکه نه شي، نو ګامونه مې تېز کړل او ورپسې وم .

هغه وخت چې دغه نجلۍ ما ته راغله، غرمه وه، خو اوس مازیګر راتلونکی و. سره له دې چې په دې ښار کې مې د ماشومتوب یو دوران تېر کړی و. خو بیا یې هم په واټونو او څلور لارو کې سمه بلده نه ومه. ډېر به راته نااشنا ښکارېدل. ناڅاپه د هوا د حرارت بدلون ته متوجه شوم. مخکې هوا ډېره سړه وه، خو اوس داسې توده شوه چې د بامونو واوره ویلېدله او د اوبو څاڅکي ترې روان وو .

له ښاره ووتو، د وړو باغ لرونکو کورونو له مخې تېر شوو، ناڅاپه نجلۍ راڅخه ورکه شوه، کله چې وړاندې لاړمه، نو یوه لوی ډګر ته ورسېدم، چې یخمالکونه په کې جوړ کړل شوي وو.

زما یاد شول چې دلته د اوبو یو کوچنی ډنډ و، چې شا و خوا یې یو ځنګل و. د ماشومانو د لوبې ډګر په لویو ځلاندو څراغونو روښانه و. د بېلابېلو سندرو او د ماشومانو د شورماشور اوازونه تر غوږ کېدل.

دغې صحنې دومره وپارولم، چې هغه نجلۍ مې هېره شوه. تر څو دقیقو وروسته مې ولیده، چې په یوه ګوښې ځای کې ناسته وه. یوه پښه یې پر بله اړولې او هڅه یې کوله، چې په یوه لاس د یخمالك د بوټ بند وتړي او په بل لاس یې د هغه پېچ ټینګاوه.

له ځایه اوچته شوه او هڅه یې وکړه، چې پر کنګل لوبه وکړي، څو ځلې ولوېده، خو بېرته به اوچته شوه، په دې وخت کې یې د یوه شکوڼ بڼه خپله کړه .

وربېځو ته ورته غبار، فضا نیولې وه. یوڅه تیاره ښکارېده. په بېتابۍ سره مې چغې کړې:

"ژر دې لوبه پایته ورسوه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې نجلۍ د لوبې له ډګر څخه د راوتلو رښتينې هڅه پيل کړه. خو دا هڅه يې زما د غږ لپاره نه وه، بلکې بل چا ورته په پرله پسې ډول نارې وهلې:

"پنډوګۍ! راشه."

له ځان سره مې وويل: کېدی شي دا يې مشره خور وي. يانې هغه کس چې ښه نښا کولای شي. همدغه راز د تالندې او برېښنا په وخت کې سندرې وايي.

په دې وخت کې مې احساس کړل، چې زه يوازې د هغې لپاره راغلې يمه. وروسته هغه خطر ته ځير شومه، چې ماشومانو ته متوجه وي.

د سيند آه د بخار په ډول اوچتېده. داسې ښکارېدل چې کنګل ماتېدو ته نژدې کېږي. ما د اه دغه اواز د اوبو له ژورو اورېده، خو ماشومان ترې بېخبره وو .

نه! ماشومانو به نه اورېده، ځکه که يې اورېدای، نو دغې چاغې نجلۍ به لوبه نه کولای او خور به يې ورته نه خنلای. نه به نځېدلای او لاس به يې نه ورته ښوراوه. نجلۍ هغې برخې ته نژدې شوه، چې د کنګل رنګ يو څه تت و او داسې ښکارېدل چې ډېر نازک ځای وي. په سر کې يې ځان تر شا کړ، خو ترې تېره شوه، يوازې خور يې هغه خطر ته متوجه شوه. په لوبو- لوبو يوې لوړې برخې ته ووته.

زه هم کرار- کرار هغې سيمې ته نژدې شوم، چې کولای مې شول، ټول لوبېدونکي ماشومان په اسانۍ سره وګورم.

د کنګل پرمخ رامنځته شوي درزونه ليدل کېدل، چې د اوبو څګونه ترې راوتل. ما ښه وليدل چې د چاغې نجلۍ تر شا کنګل ماشت شو او دا هغه ځای و، چې مخکې يې خور پرې نځېده. بايد ووايم چې دغه درز هغې ته کوم ځاني خطر نه درلود.

خو هغه څه چې پېښ شول دا وو، چې چاغه نجلۍ ناڅاپه يو متر په اوبو کې ننوته او شا و خوا ته يې د کنګلونو ټوټې راټولې شوې، که څو ګامه نور هم وړاندې تللای، نو کولای يې شول، ځان وچې ته ورسوي او زه يې هم مرسته وکړم.

تر څو، ناڅاپي حرکتونو وروسته يې شا و خوا ته اوبه زياتې شوې او تر لاسونو لاندې کنګلونه يې په کړس- کړس سره ماتېدل.

فکر مې وکړ چې ډوبه نه شي، خو دغې پېښې په ما کې هېڅ ډول رحم راونه پاراواه، هغې نجلۍ ناڅاپه خپل سر لوړ ونيو .

شپه رارسېدلې وه، سپوږمۍ د وريځو ترشا ښکارېده، ښه مې وليدل چې په څېره کې يې ډېر بدلون رامنځته شوی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځېرې حالت یې، ژوندي پاتې کېدو ته د هیلې او غوښتنې ځرګندوی و. لکه د مرګ په وړاندې چې ولاړه وي، هڅه یې کوله خپله ټوله هستي او ژوند په غېږ کې ټینګ ونیسي.

هو! زه باور لرم چې هغې له مرګ څخه کومه فاصله نه درلوده، نو ځکه راتیټه او د هغې سپینې ځېرې ته ځیره شوم، چې زما پښو ته په اوبو کې ډوبه شوې وه. کټ مګټ داسې وه، لکه زه چې په تور رنګه سېلاو کې خپله ځېره وینم.

نجلۍ، چې هرڅنګه وو، ځان یې تر وچې پورې ورساوه. خپل لاسونه یې اوږده کړل او په خپل ټول قوت سره یې هڅه وکړه د وچې او اوبو ترمنځ سیمه کې په ټك وهل شویو لرګینو مېخونو لاسونه ټینګ کړي. وزن یې زیات و، ګوتې یې ټپي شوې وې. بیا په اوبو کې ولوېده، یوځل بیا یې د ځان د خلاصون لپاره هڅه پیل کړه. دا له مرګ څخه د ژغورنې لپاره یوه اوږده او وېروونکې جګړه وه.

اوس مې احساسول چې غواړم له دغې چاغې ماشومې سره مرسته وکړم. خو په دې وخت کې پوه شوم چې زما مرستې ته اړتیا نه لري. ما ته ځرګنده شوې وه، چې...

دا چې هغه شپه څنګه کور ته راغلمه، په یاد مې نه دي. دومره مې یاد دي، چې په زینو کې مې یوه ګاونډي ته وویل:

"د اوبو لږ ساحل او د هغه شا و خوا چمن او تور ځنګلونه پاتې دي."

خو هغه مې په ځواب کې ویلي وو :

"هېڅ هم نه شته."

کله چې کور ته ورسېدم. پر مېز مې کاغذونه پاشل شوي وو. په هغو کې مې خپل یو پخوانی عکس پیدا کړ، دغه عکس یوه چاغه نجلۍ ښووله، چې سپین وړین کالي یې په ځان او روښانه سترګې یې وې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبران خلیل جبران

ځانـــــپـــېژندنه

د بیروت په یوه باراني شپه کې، سلیم افندي د مېز تر شا کښېناست، مخامخ یې د کتابونو الماري وه. د هغه پر شا وخوا لرغوني کتابونه او سره پاشلې پاڼې لیدل کېدې.

کله کله به یې سر خوځاوه او تر خولې به یې د سګرېټو لوګي هوا ته خوشې کول. سلیم افندي دا مهال د یوې فلسفي رسالې په لوستلو بوخت و. دغه رساله د ځانپېژندنې په باره کې وه. چې سقراط د خپل شاګرد (اپلاتون) لپاره لیکلې وه.

سلیم افندي لکه څنګه چې رسالې ته ځیر و، یوه پاڼه به یې واړوله او په خپل ذهن کې به یې د فلسفې د پوهانو ویناوې څېړلې او شنلې.

کله چې ښه په موضوع کې ژور شو، ناڅاپه له ځایه اوچت شو. لاسونه یې سره وغزول او زیاته یې کړه:

"هو، هو! ځانپېژندنه د ټولو پېژندنو مور ده. خو: زه، زه باید ځان وپېژنم. ښه په ژوره او دقیقه توګه. زه باید د اروا له اسرارو پرده اوچته کړم او ځان له پټو رازونو خبر کړم. زه باید ځان ته خپل مادي او مانیز (معنوي) وجود وروپېژنم او دغه دوه پټ اسراره راڅرګند کړم"...

دغه توري یې په حماسي لهجه تر خولې راووتل او په سترګو کې یې هم "پېژندنې ته د مینې" اور په نڅا شو.

له کتابتون څخه ووت او تر څنګ کوټې ته ننوت، په دې خونه کې یوه لویه هنداره ځړېده. د بوت په شان هندرې ته مخامخ ودرېد او په هنداره کې یې خپل انځور ته په غور سره وکتل، د خپل سر بڼې، د بارخوګانو لیکو، د قد کوږوالي، قد او قوارې ته ښه ځیر شو او په چورتونو کې لاړ.

نیم ساعت دغسې پاتې و. ته وا ازلي اندېښنې کوم نابلده فکرونه ورباندې نازل کړي، چې دی د هغوی په واسطه د خپلې اروا پټو اړخونو او د ځان پېژندنې ته ورسېږي.

وروسته یې ورو شونډې سره لیرې شوې او ځان ته یې وویل:

"زما قد لنډ دی، د ناپلیون او ویکټور هوګو قدونه هم لنډ وو .

زما د سر مخکښنی برخه وېښتان نه لري، کټ مټ د شکسپیر د سر غونډې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پزه مې بدرنګه ده او لږه کږه هم ښکاري، د ولټر او جورج واشنګټن پزې هم همدغسې وې.

يوه سترګه مې معيوبه ده، د پولس رسول او نېچه سترګې هم معيوبه وې، شونډې مې پنډې دي، ښځي د سيسرون او څوارلسم لوېي په شان. د غاړې په پنډوالي کې هم هانيبال او مرقس انتيونيوس ته ورته يم .

خو غوږونه مې مستطيلي بڼه لري او غټ دي، عيناً د برونر او سوانټس د غوږونو په څېر. بارخوګان مې سره راوتلي ښکاري او شونډې مې سره ننوتلي، د ولپ لافيات او ابراهام ليکنلن په شان.

اوږې مې لږې د شا خوا ته کږې دي، د ګوله اسميټ او ويليام بټ د اوږو په شان.

يوه اوږه مې جګه، بله مې ټيټه ښکاري، د اديب اسحاق د اوږو په شان .

د لاسونو پټوکي مې کلك او د لاسونو ګوتې مې لنډې دي، د ويليام بليك او د انتوني د ګوتو په شان.

ګردسره ډنګر يم او دا اکثره د هغو پوهانو ځانګړنه ده، چې بدن يې تل د اروا له کبله په رنځ او کړاو کې وي.

تر ټولو حيرانوونکې خو لا دا چې د ليکنې او مطالعې پر وخت بايد خامخا د بالزاك په شان زما تر څنګ د قهوې يو ګېلاس پروت وي. همدغه راز کټ مټ د تولستوی او ماکسيم ګورکي په شان مينه لرم چې له کروندګرو او کليوالو خلکو سره ناسته ولاړه ولرم.

دا درې ورځې کېږي، چې مخ او لاسونه مې نه دي مينځلي، په دې توګه بتهون او والت ويتمن ته ورته يم. دغه راز د مېرمنو د خاوندانو د نشتوالي پروخت د هغوی له کيسو څخه د بوکاچيو او ريبالي په څېر خوندونه اخلم .

لکه څنګه چې ابي نواس او الفرډ دوموسه له شرابو سره مينه لرله، زه هم ترې په کمه نه يم. همدغه راز د خوندورو خوړو په خوړلو کې هم بيا د تاريخ له خېټورو په کمه نه يم.“

سليم افندي لږ غلی شو. وروسته يې په داسې حال کې چې خپل تندی يې ګراوه، وويل:

"دا هم زه او دا هم زما حقيقت! زه د تاريخ د نامتو کسانو د صفاتو يوه ټولګه يم. څوك چې دغه ځانګړنې ولري، بايد چې په دې نړۍ کې ستر کارونه وکړي. د ځان او نفس پېژندنه د ټولو پوهنو دروازه ده او ما نن شپه خپل ځان وپېژانده. له دې کبله تر دې شپې وروسته په يوه ستر کار لاس پورې کوم. هغه کار چې هستۍ د هغه لپاره په ما کې دغه بېلابېل صفات ځای کړي دي.

زه نه پوهېږم چې هغه ستر کار به څه وي؟ خو باور لرم، که هر څوك زما د ظاهر او باطن صفات ولري، هغه به د روزګار له نادرو او نوابغو کسانو څخه وي... ما ځان وپېژانده"...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دې مهال سليم افندي چې په څېره کې يې د خوښۍ نخښې ځرګندېدې، په قدم وهلو پيل وکړ. په دې وخت کې يې له ځان سره دغه بيت زمزمه کړ:

بايد چې په دې دومره بې نظيره صفاتو

داسې کار ترسره کړم چې چا لا نه وي کړی

خو يو ساعت وروسته زموږ د داستان اتل په نامنظمو جامو کې پر کټ باندې په خوب کې ډوب شو او خرارې يې هوا ته جګېده. داسې خرارې چې د انسان د غږ پرځای د ژرندې د پل غږ ته ورته و.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوییزه رین زر

یو بوډا مري

خاله اميلي د خپل خاوند د مړينې له کبله يو کال وروسته مړه شوه. د مرگ علت يې څرگند نه شو، ډاکټر د ښخونې په جوازپاڼه کې د مړينې علت (د زوړتوب کمزوري) وښووله. په هماغه حال کې يې اوږې پورته واچولې، ځکه خاله اميلي شپېته کلنۍ ته هم نه وه ورسېدلې.

خو له دې پرته يې څه ليکلای شوای؟

ډاکټر هغه نه پېژنده، خو ما پېژندله. له دې کبله يې د مړينې په علت هم پوهېږم. گوډفريد اکا تر اميلي لس کاله مشر و. په خپل ټول عمر کې نه و ناروغ شوی. کله چې خاله اميلي مور ته په يوه پوسټکارډ کې خبر راکړ، چې: گوډفريد اکا غواړي له تاسو سره وگوي، نو وړاندې تر دې چې غلي پاتې شو، حيران شوو. د فبرورۍ په پای کې هوا سړه وه. مور خپل لومړني ماشوم ته انتظار ايست. خاوند به مې ويل:

"له دې وضعې سره سفر نه شې کولای. پر دې سربېره، ته خاله اميلي ښه پېژنې، چې گوډفريد والگي وهلی وي او خاله اميلي يې مرسته نه شي کولای."

خو له انديښنې څخه مې احساس کړل، چې:

"له تاسو سره وگوري" جمله بايد همداسې وي. دی به يو وار له مور سره وگوري. بس! په دې توگه روان شوو.

زما خاوند پتر وويل:

"پوهېږې؟ که گوډفريد اکا تر خاله اميلي زيات عمر درلودای، ښه به و. که دا موضوع سرچپه پېښه شي، بيا به هم ښه وي. دا لويه بې انصافي ده."

گوډفريد اکا چې له اميلي سره د واده تړون کاوه، نو اميلي ډېره ښايسته وه. گوډفريد ډېره مينه ورسره کوله. بده يې اموخته کړې وه. همدغه گوډفريد و، چې سهار به له خوبه پاڅېد، نو اور به يې بل کړ، اميلي ته به يې چای تيارولې او وروړلې به يې.

دا گوډفريد و، چې غوښه او سابه به يې رانيول، د کور له نوکر سره به يې لانجه کوله. مېخونه يې ټك وهل، تنې به يې گنډلې. لنډه دا چې ټول کارونه به يې کول. په لومړي سر کې دغه کار د اميلي لپاره په زړه پورې و. خو وروسته ورسره روږدې شوه. اخر يې حوصله پايته ورسېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم زوی یې نه درلود. ځکه چې امیلي نه غوښت او ګوډفرید یې هم خبره منله. په دې توګه زیات کلونه تېر شول. دوی به د دوو پردیو په شان سره ژوند کاوه. امیلي به د ورځې په کټ کې غزېدلې وه، مطالعه به یې کوله او د هرې ورځې په تېرېدو سره چاغېده. ګوډفرید هم په شراب څښلو پیل وکړ او چاغ شو. هېڅ وخت یې سره خبرې اترې نه کولې، لکه څنګه چې ښکارېدل، په دې برخه کې یې د یو بل په وړاندې بې پروايي ښووله. یو ځل مې له ګوډفرید څخه وپوښتل:

"ولې له یو بله نه بېلېږئ؟."

په حیرانۍ سره یې راوکتل او ویې ویل:

"جلا شو؟ په څه دلیل؟"

په وارخطايۍ سره مې وویل:

"کوم مقصد مې نه درلود، ګومان مې وکړ، ته له امیلي سره خوښ نه یې."

په سړه سینه یې ځواب راکړ:

"ته فکر کوې همداسې به وي؟ ما په دې اړه هېڅ فکر نه دی کړی."

تر لږې چوپتیا وروسته یې وویل:

"کار هغه چا وکړ، چې پیل کړی یې و."

ما چغې کړې:

"اوه خدایه! انسان نه شي کولای د خپلې ناسمې ټاکنې له کبله شل کاله په عذاب کې ژوند وکړي."

په مینه یې پر اوږه وټپولم او ویې ویل:

"ولې؟ انسان کولای شي د ژوند تر پایه، د ژوند تر پایه."

دغه چاغ او توربخونه سړی راباندې ګران و. زما د ترحم او درناوي احساس یې پاراوه. د ده په وړاندې مې د درناوي احساس زیات و. عجیبه خو دا چې ګوډفرید اکا به د شپې نشه او مست کور ته راته. د ورځې له خوا به یې خلکو ته پټاټې سپینولې، ناولي لوښي به یې مینځل، بیا به یې هم د خاله امیلي توند خوی زغامه، چې په ظاهره احمقانه ښکارېده .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مې د لومړي ځل لپاره "ژور" توری واورېد، یوه شېبه د ګوډفرید اکا په سوچ کې ولوېدم. اوس تر یوه عمر وروسته، دوی دواړه زاړه، غوړونه یې درانه او سترګې یې کمزورې شوې وې. ژوند یې هم د باراني ورځو غونې غمجنوونکی او کهال و.

د ګوډفرید لپاره هم دا ستونزمنه وه، له خپلې مېرمنې سره چې د یوه درانه بار غوندې یې پرې سنګیني کوله، په هوسایۍ سره ژوند وکړي، دا کوم عدالت دی، چې خاله امیلي د یوې غوښې فاتحې او بریمنې مېرمنې په توګه انځور کړو؟

کله چې خاله امیلي ور پرانیست، لومړی نظر یې پر ما پرېوت، خپل سر یې په لاسونو وواهه او چغې یې کړې:

"اخ! مهربانه خدایه! دا هم ورزیاته شوه."

پتر هغه لږ لیرې کړه او ویې پوښته:

"ګوډفرید اکا څنګه دی؟"

امیلي په داسې حال کې چې ما ته ځیر وه، ویې ویل:

"حال یې خراب دی، مري"!

دا جمله یې دومره عادي وویله، تا به ویل د خوړو د تیارولو په اړه خبرې کوي. وروسته یې ورزیاته کړه:

"سینه بغل دی"

بیا یې د خوب د کوټې ور پرانیست او ویې ویل:

"خپله هلته دی، تر دې زیات به یې تاب ونه لري."

په کرکه یې کرار وویل:

"غلی شه."!

امیلي په حیرانۍ سره راوکتل او ویې ویل:

"ولې؟ هغه بېسده دی. اوس یې نه اوري."

د ګوډفرید اکا لاس مې ټینګ ونیو. په پرانیستلو سترګو یې چت ته کتل. ګومان مې وکړ، چې پېژندلې یې یم. که دغه پېژندنه د یوې شېبې لپاره هم وي.

ورو مې له امیلي څخه وپوښتل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نورې خبرې نه کوې؟"

خو ما هېر کړي وو، چې د خاله امیلي غوږونه هم درانه دي او په اسانۍ سره نه اوري. په داسې حال کې چې خپلو غوږونو ته یې لاس وروړی و، ویې پوښتل:

"څه دې وویل؟"

ومې ویل:

"د باندې به ووځو"

ویې ویل:

"ولې دباندې؟ ما تر اوسه بخاري نه ده لګولې. ځان ته به قهوه هم تیاروم."

وروسته یې په ناکرارۍ سره زیاته کړه:

"په کور کې د خوړلو لپاره څه نه لرم، پېرودل، خو د ګوډفرید پر غاړه وو. زه په دې برخه کې هېڅ تجربه نه لرم."

پتر د ځینو توکو د رانیونې لپاره ووت، ما د پېروي ډبلی د کارونې لپاره پرانیست. خاله امیلي د قهوې د تیارولو په وخت کې په زوره خبرې کولې:

"نن نهمه ورځ ده، هغه ورځ چې هرڅه ځرګندېږي، ډاکټر خو وایي، چې صحت یې ښه کېږي. خو هغه یو احمق سړی دی. هر څوك لیدای شي او ویني چې ګوډفرید د مقاومت ځواك نه لري. په ژوند کې یې زیات شراب څښلي، اوس نوهرڅه تمام شوي دي."

امیلي قهوه واېشوله.

ومې پوښتله:

"زما په اړه یې کومه پوښتنه وکړه؟"

"_هو! هماغه شپه چې تبې نیولی و."

په غوسه شوم او ومې ویل:

"ولې دې هماغه وخت راته ونه لیکل؟"

په حیرانۍ سره یې اوږې پورته واچولې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څه مرسته به دې ورسره کولای؟"

" ــوه خدایه! ښايي زما راتګ ورته تسلی ورکولای."

پرته له دې چې خواشينې وي، ويې ويل:

"څه فکر کوې، چې مرسته به دې اغګزناکه وای؟ زه خو يې تر څنګ وم."

فکر ته مې يوه خبره راغله، خو ومې نه کړه. د کوچو کوچنی ډبلی مې راواخيست او د ګوډفريد څنګ ته ورغلمه .

د پخوا په شان ويده و. لږ کوچي مي د هغه پر وچو او چاودلو شونډو چې د نيم سوي لرګي په شان وې، کښېښوول.

د هغه کوچي زيات خوښېدل، ان د شرابو په شان. خو اوس يې د خوړلو توان نه درلود. کوچي يې له شونډو څخه پر ناخرېيل شوې زنې راتوی شول. کله چې خاله اميلي له چاينکې سره راننوتله، چغې يې کړې:

"څه کوې؟ حيف چې دغه کوچي هسې ضايع کوې، ته خو وينې چې دی څه نه شي خوړلای."

خو ما د هغه پر شونډو د کوچو له موړلو لاس وانه خيست. د ستوني حرکاتو يې ښوول، چې لږ کوچي يې سوي ستوني ته ننوتلي دي .

پتر له ډوډۍ او کوچو سره راغی او له خاله اميلي سره يې يوځای په خوړلو پيل وکړ. اميلي په داسې حال کې چې خپله ګوله يې ژووله، وويل:

"دوې ورځې کېږي چې څه مې نه دي خوړلي، ګوډفريد به هرځل د اتو ورځو اړتيا وړ خواړه کور ته راوړل. دا لسمه ورځ ده، دوې ورځې مخکې هغه خوراکي توکي خلاص شوي دي."

پتر پوښتنه وکړه:

"دی ولې ناروغ شوی؟."

اميلي اورېې پورته واچولې:

"کېدی شوای دغه ناروغي ورپېښه نه شي. خو دی زيات بې پروا دی. والګي وهلی و، ما ورته وويل: چې په کور کې پاتې شي. خو ده ټينګار کاوه، چې زه بايد خريد وکړم، خو کله چې راستون شو، تبې نيولی و."

پتر وويل:

"لا حول والله! سره له دې چې سړو وهلی و، ولې دې پرېښود چې له کوره ووځي؟ نه شوای کېدای چې دا ځل ته دا کار وکړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیلي زیاته کړه:

"زه؟ په داسې حال کې چې هغه ځلوېښت کاله پیرودل کړي، زه ولې دغه کار وکړم؟"

پتر اّه وکیښ.

خاله امیلي وویل:

"اوس چې تاسې دلته یاست، نو د ښخېدو تر ورځې به همدلته یاست، سمه ده؟."

پتر په خواشینۍ سره وویل:

"نور نو بس دي، ته غواړې چې موږ په دې باب سوچ وکړو، چې ته د ښخېدو تر ورځې ارام نه شې موندلای؟."

په عجیبه انداز یې پتر ته وکتل او زیاته یې کړه:

"څنګه چې مو زړه وي. هغسې فکر وکړئ."!

وروسته ووتله.

کله چې راستنېده، هوا تیاره کېده. امیلي وپوښتل:

"تر اوسه لا ساه کاږې؟"

هېڅا هم ځواب ورنه کړ. شپه وه. پتر راته وویل:

"ورځه ویده شه."!

ما ځواب ورکړ:

"زه ځارنه کوم."

موږ ټولو جامې واغوستې او هلته کښېناستلو. څو ساعته تېر شول، اخر پتر او خاله امیلي ویده شول. زه د ګوډفرید د کټ تر څنګ کښېناستم. د هغه غوږ ته مې خوله ورنژدې کړه:

"ګوډفرید اکا."!

سترګې یې پرانیستې او راویې کتل. نظر یې زیات روښانه و، چې زه ترې ووېرېدم. هڅه یې وکړه چې د پخوا په شان موسکی شي، خو ناڅاپه یې سترګې په ځرخېدو شوې او ویې ویل:

"امیلي"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

" _امیلي هلته ویده ده"

ګوډفرید ورو زمزمه کړه:

"پرېږده چې ویده شي. یوازې یې مه پرېږده."

بیا یې ارام او په ډېره مینه زیاته کړه:

"هغه د یوې ماشومې په شان ده."

ناڅاپه بېسده شو.

پتر، چې ویښ شوی و، وپوښتل:

"له چا سره خبرې کوې؟"

ومې پوښتل:

"غلی شه او ویده شه."!

یوځل بیا له ګوډفرید سره یوازې شوم، داسې مې وانګېرل چې له ما څخه لیرې کېږي. سره له دې چې وېرې مې ستونی خفه کاوه، خو بیا مې هم نه غوښتل له هغو دوو کسانو څخه یو راویښ کړم. د هغه جګړه، له مرګ سره جګړې ته ورته نه وه. بلکې د مرګ د منلو ځنډ رامنځته کول وو.

ډېر ساعتونه تېر شول. امیلي د سره شفق پر مهال له خوبه اوچته شوه. په لوړ اواز یې وپوښتل:

"لا ژوندی دی؟"

بیا لږه ټیټه شوه، تلتك یې ترې اوچت کړ او پښې یې لمس کړې. له زمزمې سره یې وویل:

"ډېر ژر" تلتك یې بېرته ایله کړ او له کوټې څخه ووته. د منقل او دېګونو اوازونه اورېدل کېدل. ګوډفرید ما ته ځیر شو او په عجیبه انداز یې وویل:

"د امیلي په حق کې مهربانه واوسئ."!

دا یې وروستۍ خبرې وې، مخکې له دې چې خاله امیلي راوغواړم، له ژوند سره یې مخه ښه وکړه. پر څېره یې یو عجیب کیفیت واکمن و. پتر او خاله امیلي مې راوغوښتل .

امیلي وپوښتلم:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مړ شوی دی؟."

ناڅاپه يې په سترګو کې يوې وحشيانه کرکې ځای ونيو، په ژړا يې پيل وکړ. په پرله پسې ډول يې ژړل. کله به په ما پورې مښته. کله به پتر پورې. خو ناڅاپه يې چغې کړې:

"هغه په دې ساده ګۍ کې يوازې پرېښودم. برتري يې دا وه، چې ما په دې ساده ګۍ کې يوازې پرېږدي او لاړ شي. کېدی شي زه هم مړه شمه. خو هغه ته کوم فرق نه لري. تللی دی. په دې اړه سوچ هم نه کوي."

پتر، هغه له خونې څخه وايستله او پخلنځي ته يې بوتله، چې وژاړي. خپله د ډاکټر د راوستلو په خاطر ووت، زه له مړي سره يوازې پاتې شوم. غرمه نژدې وه، چې هرڅه تيار شول. ګوډفريداکا د مړو مينځلو په خونه کې پروت و. خاله اميلي په پخلنځي کې ناسته وه او شا و خوا ته يې په ځير- ځير سره وکتل. زړه مو ونه کړ، چې يوازې يې پرېږدو. د مړي د ښخولو په وخت کې سخت باران اورېده. خو دغه اورښت د خلکو د راتګ مخه نه وه نيولې.

د ښار نيمايي خلك راغلي وو او ژړل يې. نارينه وو هم ژړل. زه فکر کوم، خلکو د دې بوډا لپاره نه ژړل، بلکې خپل راروان برخليك ته يې ژړل، چې د ګوډفريد برخلك ته به ورته و.

ټولو ځانونه د دې ژوند غولېدلي خلك ګڼل. کله چې يې دغه سپين ږيری، چې له برخليك څخه يې خبر وو، ښخ کړ، په دې وخت کې ټولو حس کړه چې هر يو دغسې يو سپين ږيری دی. هغه سپين ږيری چې ژوند يې درلود، خو اوس پرې خاورې، لوټې او ډبرې اړول کېږي. خاله اميلي په تور څادر کې، په ډېر تجمل سره تابوت ته ځير وه. کله چې کور ته ورسېدم، خاله اميلي خولې يوې خوا ته وغورځوله، په ځلېدونکو سترګو يې وويل:

"اوس به د کوټې دېوالونو ته شنه کاغذونه ورکړم. ټولو سامانونو ته شين رنګ ورکوم، موبلونه او کوچونه جوړولو ته ورکوم."

وروسته يې له يوې بدرنګې خندا سره زياته کړه:

"هغه له شنه رنګ سره هېڅ مينه نه درلوده."

په دې وخت کې يې د سفر نقشه له الماری څخه وايستله او په ارامۍ سره يې وويل:

"د دغې نقشې کارونه رازده کړئ! غواړم سياحت وکړم."

پتر په ډېره حيرانۍ سره په ځرګندولو پيل وکړ. اميلي ناري کړې:

"ګوډفريد خوا راسره نه ځي."

بيا يې په ژړا پيل وکړ. موږ ورته ډېر حيران وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژړا څو ساعته روانه وه، ځکه یوې ناوړې طبیعي پېښې له ځان سره یو وېروونکی راز ملګری کړی و.

بله ورځ د خاله امیلي حالت لږ ښه و، په ظاهره یې رنګ ډېر غوړېدلی و، یوازې مو پرېښووله .

څو ورځې وروسته مې یو زوی پیدا شو، ما پرې "ګوډفرید" نوم کښېښود. څو اوونۍ وروسته مې خاله امیلي ته یو لیك ولیکه او ومې پوښتله چې ایا غواړي موږ ته راشي؟

خو هغه رانغله.

لیکونه به یې لنډکي وو، په سمه توګه یې له اوضاع او احوال څخه نه شو خبرېدای .

د ګوډفرید اکا تر مړینې شپږ میاشتې وروسته مو ولیده، ډېره ډنګره شوې وه، پر تودوښې سربېره یې له ځانه یو څادر تاو کړی و، د کړکۍ تر څنګ پر څوکۍ ناسته وه .

د خونې رنګ د کبانو د ښیښه یي صندوق په شان تك شین و .

پتر وویل:

"اوه رښتیا! ته له خپلې سلیقې سره سم ژوند کوې؟"

امیلي خپل لاسونه د دفاع په حالت اوچت کړل، خو پتر په بېرحمۍ سره وویل:

"اوس راضي یې؟"

امیلي له سترړیا سره وویل:

"ته څه پوهېږې؟"

پتر ځواب ورکړ:

"اوس هغه څه کوې، چې زړه دې غواړي."

امیلي کوم ځواب ورنه کړ.

پتر مې کرار په لاس وواهه او غوښتنه مې ځنې وکړه، چې غلی شي. ومې ویل:

"شین رنګ، ډېر ښکلی دی."

امیلي وویل:

"ښکلی؟ ډېر ښه، تا وویل ښکلی؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ یې اوچت او غوڅ شو:

"راشئ دا شین رنګ ښه وګورئ، ومو لید؟."

د کوټې شین رنګ، د رڼا له کبله سپینې لکې خپلې کړې وې

امیلي چغې کړې:

"پوهېږې؟ ګوډفرید له شنه رنګ سره هېڅ مینه نه درلوده."

وروسته مورې ته ځیر شوه او ویې ویل:

"تاسې به ضرور فکر کوئ، چې زه لېونۍ یمه. زه ستاسو په شان روغه یم، خو تاسې په دې نه پوهېږئ."

اوږې یې پورته واچولې او تر شونډو لاندې یې وویل:

"زما په نظر"...

بیا یې د څوکۍ له شا څخه د شرابو سور بوتل راوایست او د رڼا مخې ته یې ونیو:

"تش دی، دا یې وروستی و. ټول بوتلونه مې تر پایه څښلي دي."

پتر وپوښتل:

"تا خو هېڅ وخت شراب نه څښل."

امیلي ځواب ورکړ:

"سمه ده، اوس ارامي واکمنه شوې ده، ګوډفرید هم تل هیله راڅخه کوله، چې شراب وڅښم."

ځان یې په څادر کې ښه ونغښت، مورې وانګېرل چې هلته کوم بل کار نه لرو. خاله امیلي هغې نړۍ ته ګام ایښی و، چې مورې په کې پردي ښکارېدو. مورې لا ډېر ځوانان وو.

څو اوونۍ وروسته خاله امیلي هم پرته له دې چې کومه ناروغي ولري، مړه شوه. یوه شپه د تل په شان کټ ته لاړه چې ویده شي. خو سهار مهال یې نوکر متوجه کېږي چې ساه یې ختلې ده. ډاکټر، د ښخېدو پر جوازپاڼه د مړینې لامل (د زوړتوب کمزوري) ښوولې وه. خو ما ته یې د مرګ علت څرګند و او هغه دا چې مینه په بېلابېلو بڼو څرګندېدی شي. بدن مې ولړزېد.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهر تایمن

غربت

د ژمي سهارني باد، پر ټولو شیانو سینه موږله، د دې تت خو یخ سهار په فضا کې به د واورو پاغوندو، په هوا کې د لالهاندۍ نڅا کوله. د بربنډو ونو د څانګو غړونو او چغو هم د سهار چوپتیا ماتوله.

ساړه باد په توندۍ سره زما پر بدن لګېده، د لوېدو له وېرې مې کرار- کرار ګام اخیست. له هر ګام سره به مې تر پښو لاندې کنګلونه ماتېدل، یوه ماشومان شیطنت، د کنګلونو ماتېدنه زما په زړه کې په خوند بدلاوه. څو دقیقې همداسې مخ په وړاندې لاړم، تر دې چې د موټرو تمځي ته ورسېدم.

د نورو ورځو په شان تر چتر لاندې ودرېدم، چې دغه ځای په پېژندویه او اشنا څېرو ډک و. موږ به هره ورځ همدلته سره راغونډېدو، که څه هم موږ یو بل ته پردي وو، خو ټول مسافر ښکارېدل. زموږ اړیکه به تر موسکا وړاندې نه غزېده.

زه د خپلو خیالونو په نړۍ کې ډوب د بس راتلو ته په تمه وم. یوه ناپېژندویه حس زما سترګې د چتر بلې څنډې ته واړولې، داسې مې وانګېرل چې یو څوك مې لټوي.

په تته رڼا کې مې پر یوه سپین ږیري سترګې ولګېدې، چې د څراغ ستن ته یې تکیه کړې وه او نېغ ما ته ځیر و.

کله چې مو سترګې سره وجنګېدې، له څېرې څخه یې موسکا په تېښته کې وه، زما پر لوري راوړاندې شو، لا یو څو ګامه رانژدې شوی نه و، چې په نیمه انګرېزۍ ژبه یې وویل:

"سهار په خیر"!

پرته له دې چې زما ځواب ته په تمه وي، په یوه ژوره ساه یې له سګرېټ څخه لوګی وایست، له سپږمو او خولې څخه یې شنه لوګي په نڅا- نڅا هوا ته جګ شول. د خولې توښ او د سګرېټو لوګي یې یوه شېبه څېره پټه کړه، د نیم سوي بلوط لرګي غوندې یې لنډه شېبه څېره نهام شوه.

په نه زړه مې په ځواب کې سر وښوراوه، د خبرو حوصله مې نه درلوده.

د هغه تېزې سترګې په ډېره توندۍ سره، راته ځیر شوې. یوې ځورونکې چوپتیا دا څو شېبې تر ستوني تېرې کړې، کله چې زما چوپتیا ته ځیر شو، په ډېره کراری سره یې په اسپانیوي ژبه په خبرو پیل و کړ.

د هغه دا پردی غږ له یوې ناپېژندویې سندرې سره په هوا کې تاوېده، څو کسان سپین ږیري ته ځیر وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپین ږیري نظر په کلکه څمکه کې ګنډل شوی و. ته وا د کنګل او کلکې څمکې پیام راته په شعر اړوي. ناڅاپه یې په اسپانیایي ژبې خبرې بندې کړې.

په انګرېزۍ یې راځخه وپوښتل:

"اسپانیایي یې؟."

غږ یې داسې و، لکه چې هیله لري زه باید اسپانیایي واوسم. ته وا په یوه ګڼ تکي پسې لالهاند دی، هغه هم په دې پردیتوب کې.

په ناباورۍ سره یې په ما کې سترګې وګنډلې:

"نه، نه یم"!

ته وا زما په ځواب راضي نه دی. بیا یې وپوښتل:

"قواره او بڼه خو دې د اسپانیایانو ده."

حیران شوم، هېڅ مې هم ونه ویل.

دا ځل یې په ډېره سپین سترګۍ سره وویل:

"نو د کوم ځای یې؟"

بیا هم نه پوهېدم، چې څه ځواب ورکړم؟

غوښتل مې څه ونه وایم او دغو خبرو ته همدلته د پای ټکی کښېږدم. خو ناڅاپه مې خوله پرانیستل شوه:

"تا ته څه توپیر لري، که زه د نړۍ له هرځای څخه واوسم؟"

زما ځواب، سپین ږیری په غوسه کړ، ته وا په ناخبرۍ کې مې د هغه پېژندګلوي تر پښو لاندې کړې ده.

نور هم رانژدې شو. په غوسې سره زما سترګو ته ځیر شو... ته وا غواړي زما مغزو ته هم لار پرانیزي. په مات غږ یې وویل:

"توپیر لري، ډېر توپیر لري! انسانان لا د انسانیت هغه پړاو ته نه دي رسېدلي، چې له اصلي او فردي پېژندګلوۍ پرته دې ژوند وکړای شي. ته که وغواړې، که ونه غواړې د ځان یې! ته دوه بېل انسانان یې، خو په یوه بدن کې؟"

په غوسې سره یې بېرته زیاته کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا غونډې د انسانانو ورکه پېژندګلوي هغې تحقیر شوې اروا ته ورته ده، چې پر خپل غربت هم نه شرمېږي."

له دې سره یې پر شونډو یوه ترخه موسکا وغزېده. ویې ویل:

"وېرېږي؟ له څه نه زیات وېرېږي، له غربت نه که له پردیتوب نه؟ ښایي له دواړو به وېره لري. دا دواړه د یوه تار دوه ورك سرونه دي. چې تا جوړوي."

"_لکه چې غواړې ما ته پېغور راکړې."

په شك سره یې وویل:

"ستا غربت ستا له پېژندګلوۍ سره موازي تګ لري. لکه ته او ستا سیورى، کله هغه په تا پسې، کله ته ورپسې. کله دې ځنګ ته، کله یې ته په ځنګ کې، همدا وجه ده چې د یوې هستۍ پراختیا او ژورتیا دلته له تا بل څه جوړوي"...

سپین ږیري په خپلو خبرو سره زما پر اروا نوکارې لګولې، زه یې د ځان په موندنې پسې په ځان کې خوشې کولم. ځان به مې نه موند، په غربت کې به له ځانه ورکېدم، په زړه او ذهن کې مې وېره په اېشېدو وه.

بیا یې وپوښتلم:

"اوس راته ووایه چې د کوم ځاى یې؟"

پرته له دې چې ځواب ته په تمه وي، زیاته یې کړه ...

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښایي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړی، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووینم، چې غواړم یې."

موسکا یې پر شونډو ځلېده او د یوې چوپتیا په مرسته یې وپوهولم، چې زما ځواب ته په تمه دی. دا ځل یې پوښتنې بله مانا خپله کړې وه. زه یې خپل هېواد او د خپلې زوکړې سیمې ته ورکښلم.

غوښتل مې ووایم چې د افغانستان یم او چغه کړم، چې ټول یې واوري.

خو د هغه دا خبره رایاده شوه، چې ویې ویل:

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښایي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړی، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووینم، چې غواړم یې."

پرته له دې چې څه ووایم له هغه ځایه روان شوم. خو ما لیدل چې په څه سپکاوي سره یې په ځیر راته کتل .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغې ورځې وروسته چې هر سهار تمځي ته ورځم، سترګې مې په ډېر تشویش سره په هغه سپین رېږي پسې ګرځي. په خپل ګومان سره یې هغه ورکه لټوله، چې تر ما بهر وه.

هغه سپین رېږی بیا هلته زما پر لوري ګام وانه خیست. زه هم نه پوهېږم چې ولې یې په وېرې له نظر څخه لیرې تښتم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړنی ماشوم

د سهار لومړنۍ شېبې وې، چې د لومړي ځل لپاره د مریمې د ملا درد په زیاتېدو شو، دا عجیبه برېښ او درد و، چې ناڅاپه یې د هغې پر ملا منګولې ښخې کړې، هغه په پیل کې پرې ونه پوهېده، خو اخر وپوهېده، چې میاشت یې پوره شوې ده او اوس یې وخت دی.

یوځل بیا د کور د کارونو په خاطر له ځایه اوچته شوه، ژوند ورته اسانه نه و، ارام کول هم ورته بې مانا ښکارېدل. هغه پوهېدله چې د خاوند کورنۍ یې له لومړۍ ورځې ورڅخه کرکه لري. په یاد یې وو، چې د هغوی له لاسه څومره ځورېدلې او څه خبرې یې اورېدلې دي.

هغې هېڅکله هم دومره ستونزمن ژوند نه و لیدلی. د هغوی په خپل کلي کې وسایل دومره لږ نه وو، ژوند هم ښه و، خو دلته رښتیا هم چې ژوند ګردسره یو مصیبت و. دلته دومره کارونه زیات وو، چې کله- کله به د هغې حوصله ختمه شوه، که څه هم ظریف اندام، ځوان او تود زړه یې درلود، تکل یې کړی و، چې د خپلې خور او نورو اندرندو په څېر خوارې وګالي. که څه هم هغوی تر مریمې ډېرې قوي وې.

په ډېرو ستونزو له ځایه اوچته شوه، غوښتل یې چې د غواګانو او مېږو شیدې ولوشي. نن ورته دا کار ستونزمن ښکارېده، ځکه دردونو کمزورې کړې وه، کله چې یې خاوند کروندو ته روانېده، نو له هغې څخه یې وپوښتل:

"ولې؟ څه درباندې شوي، ناروغه یې؟"

هغې په ځواب کې ویلي وو:

"روغه یمه."

مریمه په دې مینه دومره خوشحاله شوه، چې په بدن کې یې یوه نوې قوه وزېږېده او پرځان یې ویاړ وکړ، چې څومره نېکمرغه او څنګه زړه سواندی مېړه لري.

د مریمې خاوند، د خپلو وروڼو په پرتله خپلې مېرمنې ته زیات پام کاوه، مریمې له ځان سره وویل:

"خدای راڅخه راضي دی، زه به هم د خپل خاوند ماشوم له شورماشور پرته دنیا ته راوړم."

کله چې یې د شیدو لپاره غوجلې ته لوښي وړل، پر نري مخ یې د خولو نرمه څپه پرته وه. خواښې یې نارې کړې:

"ژر شه! موږ ټوله ورځ شیدو ته انتظار نه شو کولای. لا زیات کارونه پاتې دي، هلته یو خروار مستې هم پرتې دي، چې باید وشاربل شي. که داسې ځنډ وکړې، موږ یې دا ځل بازار ته نه شو لېږلای."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مریمې ځواب ورنه کړ او د شیدو لوښي یې په پخلنځي کې کښېښوول، یوه کونج ته لاړه او یوه اوږده ساه یې واخیسته. سر یې وار په وار ګنګسېده. دردونه یې هم مخ په زیاتېدو وو، هغې فکر کاوه، چې باید نور ځان خپلې خواښې ته وسپاري. خو بیا یې فکر وکړ، چې کېدی شي دا د زېږون دردونه وي. دا نورې مېرمنې به ورباندې وخاندي. خدای ته یې دعا وکړه، چې حوصله ورکړي، په خپلو کارونو پسې لاړه.

د کار پر وخت یې ذهن ته عجیبه خیالونه راتلل:

"که د زېږون پر وخت ومرمه؟ خاوند به مې ځومره راپسې خپه شي، یا کېدی شي خوشحاله شي، چې ژر د خپلې مېرمنې له شر څخه خلاص شو.

موسکۍ شوه او ویې ویل:

"نه داسې نه ده، زه پوهېږم چې خاوند مې زیاته مینه راسره لري. دا یې ښه ثبوت دی، چې هر وخت به بازار ته ته، نو ما ته به یې یوه ګېډۍ ګلونه هم راوړل. دی لومړنی کس دی، چې کور ته راځي، په داسې حال کې چې ورونه به یې دباندې ناست وو او چای به یې څښلې.

هغه ورځ چې خواښې راسره جنجال وکړ، او ښکنځل یې کول، هغه راغی او زما لاسونه یې ونیول، ویې ویل:

)مریمې! ته غم مه کوه، زه درسره مینه لرم، درڅخه خوښ یم، ځکه چې داسې نازنینه مېرمن لرم."(

دا خیالونه د دې لامل شول، چې هغه تر پخوا لا زیات له خپل خاوند سره مینه ولري. داسې یې وانګېرل، چې له مینې څخه په یوه ډکه نړۍ کې الوزي. خوشحاله شوه، چې په ګېډه کې ماشوم لري.

"دغه ماشوم به هلك وي، که نجلۍ؟ ای خدایه! که هلك وي، څومره ویاړ به راوبخښي، څومره لویه بریا ده! تر اوسه د دې کور یوې ناوې هم هلك نه دی زېږولی."

د هغې خسر او خواښې به تل د خپل بد قمست له کبله سر ټکاوه. ای خدایه! زما ځان واخله خو زوی راکړه! کېدی شي په دې توګه هغوی راڅخه خوشحاله شي.

خواښې یې چغې کړې:

"مریمې! مریمې! چېرې یې؟ بېکارې ښځې! خیال کوې چې په نړۍ کې یوازې ته امیندواره یې؟ مریمې"...!

وار په وار یې غږ اوچتېده .

مریمه د خیالونو له څپو څخه رابهر شوه او د خپلې خواښې پر لوري رهي شوه. خواښې یې پوزه کش کړه او زیاته یې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ژر شه! ولې داسې ارامه ناسته یې؟ دا ډوډۍ ځمکو ته یوسه... ته او خدای ژر شه"...

مریمه په چورتونو کې لاهو وه، ځکه نن دردونو اجازه نه ورکوله، چې کروندې ته لاړه شي، بله دا چې کرونده هم زیاته لیرې وه. غوښتل یې چې خپل عذر ووایي، خو مشرې ناوې زیاته کړه:

"مورې به څومره خوارۍ ګاللي، اوس هم دا دي غنم اوړه کوو، غرکې شاربو او دا نور کارونه... ته یوازې دا ډوډۍ ځمکو ته نه شې وړلای؟ مورې ته وګوره، مورې هم اولادونه زېږولي دي"!

مریمې غاښونه وچیچل او ملا یې سیده کړه، د ډوډۍ غوټه یې راواخیسته او رهي شوه. کله چې کروندې ته ورسېده، تر یوې ونې لاندې کښېناسته، خاوند او نورو کسانو به تر ونې لاندې ډوډۍ خوړله. هغې دسترخوان خپراوه، چې خسر یې راغی.

"تا بیا ځنډ وکړ، مورې له لوږې مړه شوو."

سپین ږیري لاسونه ومینځل، په لوړ غږ یې بسم الله وویله او په خوړلو یې پیل وکړ. نور کسان هم یو- یو راغلل او ګڼ دسترخوان ته کښېناستل. مریم هم ورته ډوډۍ رااېستله.

خاوند یې څو وارې وروکتل. خو د خپل پلار په وړاندې یې هېڅ هم ورته ونه ویل. کله چې یې ډوډۍ وخوړله او لاسونه یې ومینځل، ټول بېرته خپلو کارونو ته لاړل. خو د مریمې خاوند تم شو. ویې پوښتل:

"مریمې! کومه ناروغي لرې، ولې څه نه وایې؟."

مریمې ځواب ورنه کړ. د درد له کبله یې ټول بدن په لړزېدو شو، خو هغه یې په نرمۍ سره لاسونه ونیول او ویې پوښتل:

"مریمې! مریمې! څه درباندې شوي؟."

مریمې د زیاتې مینې له کبله ځان کابو نه شو کړای، ویې ژړل او په سختۍ سره یې وویل:

"وېرېږم، وخت مې رانژدې شوی دی."

خو خاوند یې په غوسې سره زیاته کړه:

"ولې په کور کې پاتې نه شوې؟ دومره لیرې به نه راتلای."

درد، مریمې ته نور وخت نه ورکاوه، چې څه ووایي، خو خاوند یې په ټیټ غږ سره وویل:

"زه دې کور ته بیایم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان شول. خو دا ځل داسې درد پرې راغی، چې پښې يې ورولړزولې، هغې نور نه شوای کړای، چې ګام واخلي. ويې ويل:

"يوازې مې پرېږده، نور نه شم کولای ګام واخلم."

خاوند يې وويل:

"راشه دلته ارام وکړه، زه به مې مور راولم."

په منډه کور ته راستون شو، چې خپله مور راولي.

مريمه تر يوې ونې لاندې ارامه وغزېده. ټول بدن يې درد کاوه، داسې درد، چې په ټول ژوند کې يې نه و ليدلی. شونډې يې په غاښونو چيچلې وې، چې وينې ترې بهېدلې. کله به چې پرې د درد څپه راتله، نو پر لاندېنۍ شونډه به يې غاښونه کښېکاږل. په دې توګه به يې هڅه کوله، چې خپل دردونه کم کړي. نور نو په څه نه پوهېده، ښايي بېسده شوې به وه.

خو، نه پوهېده، چې څومره وخت ويده شوې وه. کله چې راويښه شوه، د خپلې خواښې غږ يې واورېد، چې څنګ ته يې ولاړه وه. د لومړي ځل لپاره د هغې غږ له مهربانۍ ډک و، چې ډاډ يې ورکاوه. ويې ويل:

"حوصله وکړه، لورې، حوصله."

مريمې خپلې سترګې بندې کړې او خدای نوره له دردونو او ځور څخه وژغوله. د يوه ماشوم د ژړا نري غږ په سد کړه. څومره ګلالی غږ و! سترګې يې پرانيستلې، ويې ليدل چې خواښې يې ماشوم نازوي. په موسکا سره يې وويل:

"زما ګلالۍ ناوې! مبارك دې شه"!

مريمې، د زياتې خوشحالۍ له کبله خپل ټول دردونه هېر کړل. ټولې اوښکې او خطرونه يې له ځانه وشړل او په دې چورتونو کې لاهو شوه، چې که هلك مې نه و زېږولای، ايا خواښې به مې لا څخه خوشحاله وه؟ له سترګو څخه يې د خوښۍ اوښکې روانې شوې .

خاوند يې راغی او ويې پوښتل:

"مريمه چېرې ده؟"

مور يې وويل:

"هلك دی"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خبر په اورېدو سره د هغه اننگي سره شول، پرته له دې چې هڅه وکړي ماشوم وگوري، کروندې ته يې منډه کړه، چې پر خپل پلار او ورونو زېرى وکړي.

د ژباړې نېټه:1382/سلواغه/4 - ل کال

خيرخانه مېنه، کابل

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library